

Per 1015/2005

10027450,2

GORISKA KNJIZNICA

COBISS

Kraljica

Glasilo prijateljev Svete Gore

Leto XI. • št. 2. • avgust 2005

Leto XI. št. 2 • avgust 2005

Svetogorska *Kraljica*
Glasilo prijateljev Svete Gore

Izdaja:
Frančiškanski samostan Sveta
Gora, 5250 Solkan

v sodelovanju
z založbo *Brat Frančišek*

Ureja:
p. Bernard Goličnik
p. Stane Zore
p. Pavel Krajnik

Odgovorni urednik:
p. Bernard Goličnik

Oblikovanje:
br. Dragan Vampola

Tisk:
Tiskarna Pleško, Ljubljana

Izhaja s cerkvenim dovoljenjem
v 6.000 izvodih

Fotografije so prispevali:

Metod Zavadlav: 15, 21

Vili Krivec: 4, 5, 6, 12

pater Bernard: naslovnica, 6, 8,
9, 11, 13, 18, 19, 20, 21, 22, 23,
24, 25, 26, 27, 28, 34-35, 37, 39,
45, 55, 56

Foto Burger: 42

TAU: 48, 49

TV Vatican: 14, 16

EWTN: 17

Slika na strani 32: Matija Ster-
nen: Marijino vnebovzetje
(strop v prezbitariju cerkve Ma-
rijinega oznanjenja v Ljubljani,
1935);

KAZALO

4

Romarsko srečanje
obeh Goric

10

»Kronanca«

14

Koncert »Njemu, ki
ma nas rada«

16

Papež Benedikt XVI.

19

Nikoli več vojne

42

Bizajšče

- 7 Evharistija - bodi vir in osnova občestva med narodi
- 20 Missa brevis na Sveti Gori
- 22 Srečanje frančiškanskih novincev v Sloveniji
- 24 Muzejska predstavitev vidkinje Uršule Ferligojeve
- 26 Pogovor z manjšimi sestrami Marije Brezmadežne
- 30 Uršulinka s. Krista Povirk
- 32 Svetogorski dnevnik
- 36 Iz svetogorske zgodovine
- 40 Vnebovzetje blažene Device Marije
- 45 Marija je vzeta v nebo
- 46 Pastirica Urška
- 48 Tau - dejavnosti v šolskem letu 2004/2005
- 50 »Ti držiš z duhovniki«
- 52 Prišli so k svetogorski Božji Materi ...
- 54 Prošnje in zahvale
- 55 Dobro je vedeti ...

ISSN 1581-7342

Spoštovani prijatelji Svete Gore

Letos mineva 87 let od konca prve svetovne vojne in 60 let konca druge svetovne vojne. Združena Evropa obuja spomin kot opomin na strahote dveh vojn in nacističnega, fašističnega in komunističnega totalitarizma. Vsi slavnostni govorniki enoglasno poudarjajo, da ne sme biti nikoli več vojne in hkrati pozivajo k miru in spravi. Nedvomno smo si o tem vsi edini. Razhajamo pa se glede poti, kako ohranjati mir in doseči spravo.

Kristjane Sveto pismo uči, da mora vsak posameznik začeti prenovo pri sebi, tako da si prizadeva spreminiti, spreobrniti svoje »kamnito«, trdosrčno, pohlepno, sebično srce v »meseno«, miroljubno, dobrohotno, ljubeče, ponižno, odpuščajoče srce. Tega pa z vsem svojim naporom in dobro voljo ne zmore sam. Edino nebeški Zdravnik lahko ozdravi človekovo »bolno« - grešno srce. Vzor in merilo

človekove rasti v miru in spravi je Jezus Kristus in ne bližnji, pa naj bo še tako dober človek.

Papež Benedikt XVI. je kot kardinal zapisal: »Da bo v (človeku) zablestela božja podoba, se mora predvsem in najprej odločiti za tisto prečiščevanje, po katerem ga kipar Bog osvobaja vseh tistih umazanij, ki zatemnjujejo pristnost njegovega bitja, tako da se zdi le kot grob kamnit blok, čeprav v njem prebiva božja podoba«. Sv. Frančišek Asiški v 15. Opominu pravi, da so tisti »zares miroljubni, ki iz ljubezni do našega Gospoda Jezusa Kristusa ohranijo mir na duši in telesu ob vsem, kar trpijo na tem svetu.« V 9. Opominu pa pokaže pot k spravi, ko govori o odnosu do sovražnikov: »Tisti resnično ljubi svojega sovražnika, kdor se ne žalosti zaradi krivice, ki mu jo ta stori, marveč ga iz ljubezni do Boga žge bolečina zaradi greha njegove duše. In z

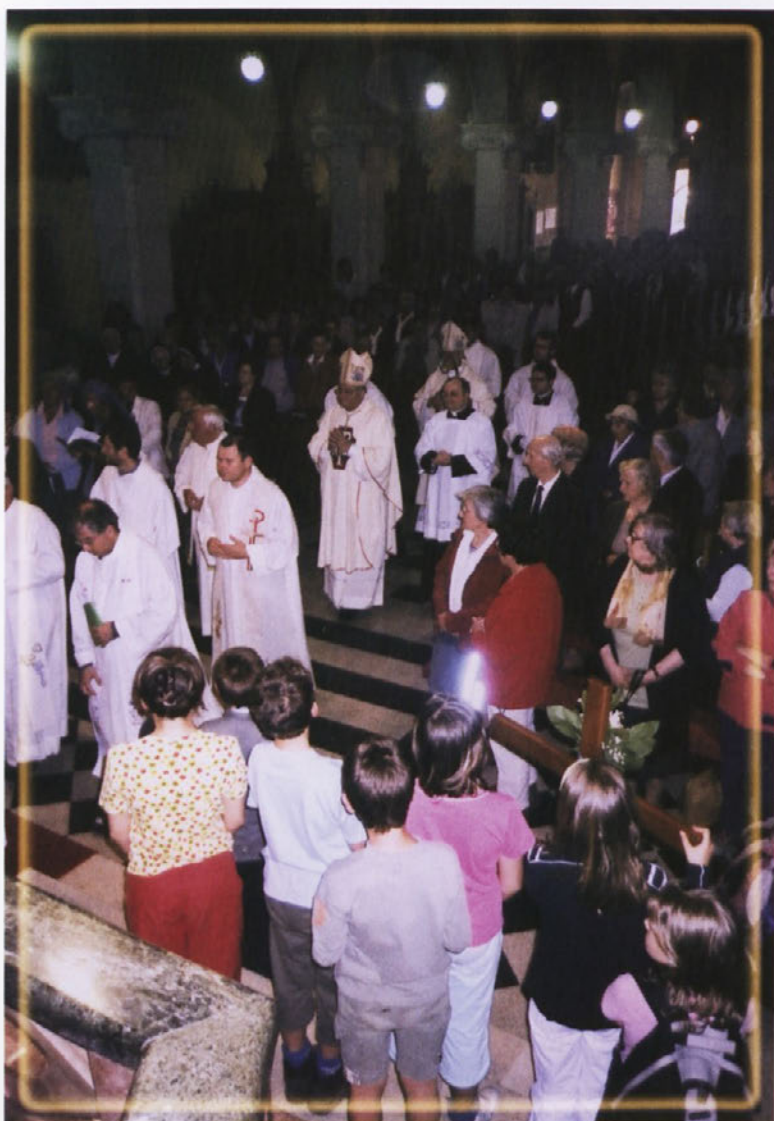
dejanji naj mu izkazuje ljubezen.«

Kdor hoče narediti svet bolj božji, mora začeti pri sebi. Ta pot je težja in zahtevnejša, vendar zanesljivo vodi k miru in spravi. Zanj bo dobil moč pri sveti maši s prejetjem sv. obhajila, potem ko se spravi z Bogom in ljudmi v zakramentu svete spovedi. Devica Marija, Jezusova in naša Mati, je verovala, da ima Bog zadnjo besedo v človekovem življenju. Naj nam Marijino brezmadežno srce pomaga in izprosi pri Bogu milost, da bo naše srce utripalo v ritmu Jezusovega in njenega srca, da ne bomo zašli v aritmijo greha in nesmisla, ki povzroča male in velike vojne med ljudmi.

p. Bernard Golčnik

Romarsko

Želja, da bi vedno gradili slogo in mir med našima dvema narodoma, je temelj vsakoletnega romanja k Devici Mariji na Sveto Goro in v tem duhu tudi obhajamo današnje bogoslužje Svete trojice.

srečanje

obeh Goric

V Marijinem letu 1987/88 je na pobudo Goriške nadškofije bilo prvo romarsko srečanje obeh Goric na Sveti Gori. Letošnje romanje 22. maja, 18. po vrsti, je potekalo pod geslom Evharistija bodi vir in osnova občestva med narodi. Pri mašni daritvi sta romarje nagovorila koprski škof msgr. Metod Pirih in goriški nadškof msgr. Dino de Antoni. Slednji je po pozdravu v slovenščini dejal: »Želja, da bi vedno gradili slogo in mir med našima dvema narodoma, je temelj vsakoletnega romanja k Devici Mariji na Sveto Goro in v tem duhu tudi

obhajamo današnje bogoslužje Svete trojice. Skrivnost Bog, ki je trojna in edina in je izziv za človeški razum, je uganka za človeško modrost ter dragocena skrinja, zaprta in nedosegljiva; opominja nas, da smo vsi poklicani na srečanje z živim Bogom, ki se kaže v edinosti svojega bivanja in v pluralnosti oseb.«

Oba škofa sta vabila vernike k prizadevanju za edinost, mir, sožitje in dobre sosedske odnose na Goriškem. Po sveti maši smo pri spomeniku Concordia et Pax molili za žrtve povojnih pobojev in njih morilce.

Evharistija bodi vir

Evharistija rojeva občestvo med brati. To je nekaj silno lepega. Če nas evharistija naredi eno, je samo po sebi razumljivo, da vsak ravna z drugimi kot z brati.

ija in osnova občestva med narodi

msgr. Metod Pirih
koprski škof

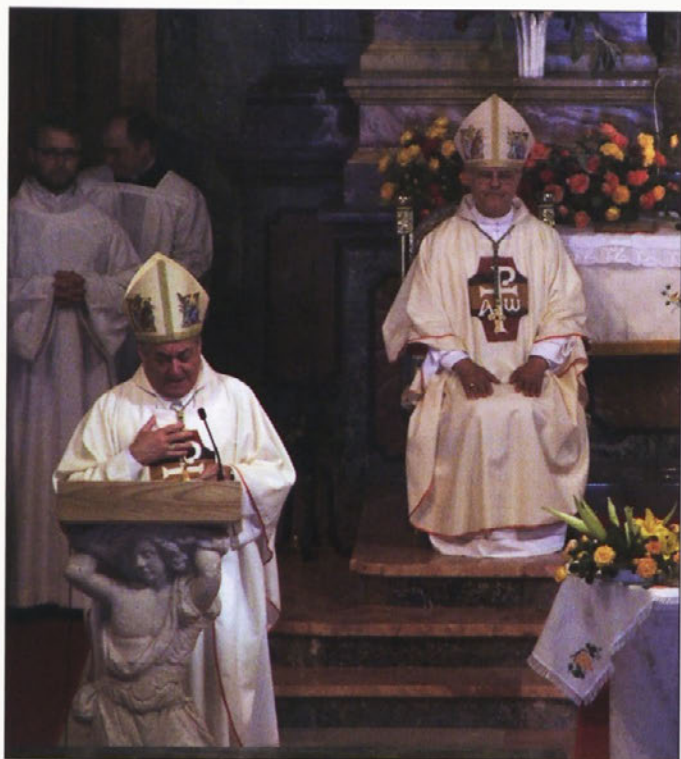
Naše letošnje romarsko srečanje obeh Goric na Sveti Gori poteka pod geslom »Evharistija bodi vir in osnova občestva med narodi«. Zelo posrečena misel, ki nam pomaga živeti današnji dan v luči evharističnega leta.

Celotno mašno bogoslužje je šola in vir naše medsebojne povezanosti, a na odličnem način se to zgodi, ko pripravljene in primerno razpoloženi prejmemo Jezusa v svetem obhajilu. Jezus pride v nas z namenom, da bi nas preobrazil v sebe. Če pa smo vsi preobraženi v Jezusa, smo enaki med seboj, v nas je isti Jezus. Če sta dva podobna tretjemu – Kristusu, sta si podobna tudi med seboj.

Evharistija rojeva občestvo med brati. To je nekaj silno lepega. Če nas evharistija naredi eno, je samo po sebi razumljivo, da vsak ravna z drugimi kot z brati. Evharistija oblikuje družino božjih otrok, ki so Jezusovi bratje in bratje med seboj. Če je družina eno najlepših del Stvarnika, kako lepa je šele družina božjih otrok!

Te stvarnosti se uresničujejo prav sredi konkretnih okoliščin, prav z določenimi ljudmi, ki so zelo različni. Pomislimo na vso možno raznolikost, ki jo sestavljamo člani iste župnije. In Jezus nas prav takšne zedinja. Sveti oče Pavel VI. je o tem razmišljal: »Evharistija nam je dana zato, da po-

stanemo bratje; da se tujci, ki so ravnodušni drug do drugega, zedinimo, postanemo enaki in prijatelji; dano nam je, da iz brezčutne, sebične množice ljudi, ki so razdeljeni in nasprotni med seboj, postanemo pravo ljudstvo enega srca in duha, ki veruje in ljubi.«

In to ljudstvo je sestavljeno iz mnogih narodov, kot se je pokazalo že na binkošni dan. Še bolj otipljivo se je s to danostjo srečeval apostol Pavel. Takrat je vladala nepremostljiva razlika zlasti med Judi in Grki. Toda Jezus je s svo-

jo smrtjo na križu podrl ta vmesni zid (prim. Ef 2,16). Zato je sveti Pavel v več pismih zapisal, da ni več »razločka med Judi in Grki, kajti isti je Gospod vseh, bogat za vse, ki ga kličejo« (Rim 10,12); »ni ne Juda ne Grka, kajti vsi ste eden v Kristusu Jezusu« (Gal 3,28), »vse in v vseh je Kristus« (Kol 3,11). Ta edinost se zgodi najprej pri svetem krstu, kajti »v enem Duhu smo bili namreč vsi krščeni v eno telo« (1 Kor 12,13). Edinost pa se obnavlja in vedno močnejše uresničuje v sveti evharistiji, ko vsi

prejmemo isto Kristusovo telo.

Ko se z živo vero in ljubeznijo člani različnih narodov udeležujemo svete maše, smo priče, kako Jezus med nami obnavlja svojo kalvarijsko daritev in nas sedaj spravlja z Bogom v enem telesu. Po svojem izvoru smo Italijani, Slovenci in Furlani, kot Božji otroci pa smo vsi otroci istega nebeškega Očeta.

Če takšno edinost doživljamo v evharistiji, je potem to tudi najbolj živa kal edinosti v družbenih odnosih. Kolikšna odgovornost in kakšno vzvišeno poslanstvo je zaupano prav nam, Jezusovim učencem, ki pripadamo različnim narodom!

Sveti oče Janez Pavel II., ki je napovedal leto sv. evharistije, je vzel za osnovo apostolskega pisma »Gospod, ostani z nami« emavški dogodek. Razočaranima in obupanima učencema se vrne upanje in luč, ko se jima približa vstali Jezus, in še posebno, ko se jima da v lomljenju kruha. Evharistični Jezus ju zedini in jima vrne optimizem, da se vrneta v občestvo drugih Jezusovih učencev.

Ali ni emavški dogodek lahko podoba resničnosti, ki jo živimo na Goriškem?

Jezusova učenca, Italijan in Slovenec, obupana in potrta hodita skozi zgodovino, ker se je v njenem Jeruzalemu zgodilo toliko nezaslišanih stvari. Ali je sploh možno še kdaj uresničiti ideal, da ni več Juda ne Grka, ideal enega Kristusovega telesa?

S človeškimi močmi gotovo ne. Toda Jezusova učenca, Italijan in Slovenec, hodita dan za dnem v Emavs istih cerkva. Ali so njune oči še vedno zadržane, da ne odkrijeta blagega Tujca, ki se jima vsak dan približuje in s toplino svoje Božje ljubezni topi steno ravnodušnosti in morebitnega sovraštva med njima?

Leto evharistije gre lahko mimo nas neopazno. Lahko pa ga izkoristimo in doživimo nepredvidene sadove prav v našem življenju, prav v okoliščinah, v katerih se nahajamo. In če sodimo ali obsojamo drug drugega in svoje prednike, nam je zgled ravnanja dobri Bog, ki »svoje Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil.«

Svetogorska Mati Božja, Mati vseh narodov, Mati usmiljena,

Mati edinosti, tebi izročamo svoje želje in naše življenjske predloge; izprosi nam pogum za nove korake na naši skupni poti v prihodnost.

msgr. Metod Pirih, škof

Ko se z živo vero in ljubeznijo člani različnih narodov udeležujemo svete maše, smo priče, kako Jezus med nami obnavlja svojo kalvarijsko daritev in nas sedaj spravlja z Bogom v enem telesu. Po svojem izvoru smo Italijani, Slovenci in Furlani, kot Božji otroci pa smo vsi otroci istega nebeškega Očeta.

»Kronanca« - obletnica Marijinega prikazanja na Skalnici

Dragi romarji, Marijini častilci. Papež v svoji okrožnici namenja šesto poglavje Mariji, in sicer Marijo imenuje »evharistična žena«, ki je neločljivo povezana z evharistijo. Ta odnos Marije do evharistije je papež nakazal že takrat, ko je v našo ljudsko pobožnost vnesel nov del rožnega venca, to je svetli del in dodal skrivnost: Ki je postavil sveto evharistijo. Marijo imenuje »živ tabernakel«, saj je, še preden je bila postavljena evharistija, pod srcem nosila Božjega Sina, ki je potem pri zadnji večerji sam sebe daroval kot kruh življenja. Marija za devet mesecev, od deviškega spočetja Božjega Sina pa vse do njego-

vega rojstva v Betlehemu, postane živ tabernakelj, saj pod srcem nosi Jezusa, ki bo svojo telesno navzočnost zamenjal z evharistično, ko hrana naše vere ne bo več samo Božja beseda, temveč bo sam sebe daroval. »Jaz sem kruh življenja, da kdor mene uživa, bo živel vekomaj«.

V vsaki cerkvi najdemo poleg tabernaklja tudi Marijino podobno. Tudi to nakazuje in potrjuje resnico, da sta Marija in evharistija neločljivo povezana, kot sta bila neločljivo povezana Marija in Jezus in kot sta neločljivo povezani evharistija in Cerkev in Marija. Prav zato je Marija navzoča pri obhajanju evharistije. Iz Svetega pisma ne vemo, ali je bila Marija pri zadnji večerji, lahko pa smo prepričani, da je bila, saj je bila zraven pri

najvažnejših dogodkih Jezusovega življenja. Bila je v Kani Galilejski, ko je Jezus na njeno posredovanje spremenil vodo v vino. Lahko rečemo, da je bila zraven tudi v dvorani zadnje večerje, ko je Gospod spremenil vino v svojo kri, ki je znamenje nove in večne zaveze.

Marijin odnos do evharistije nas najprej spodbuja k veri, k predanosti Bogu, njegovi volji. Kar Jezus naroča apostolom: »To delajte v moj spomin«, Marija spremeni v spodbudo pri zadnji večerji: »Karkoli vam poreče, storite, ne odnehajte, zaupajte v besedo mojega Sina«. Marijin vzklik zgodi se mi, ki ga je ponavljala vse življenje in je odraz njene globoke vere, kristjani ponavljamo v nekoliko drugačni obliki pred obhajilom, ko nam

Nekaj poudarkov iz pridige provinciala slovenske frančiškanske province sv. Križa, dr. p. Viktorja Papeža, ki razlaga, kako je Božja Mati Marija povezana z evharistijo.

**Na Kalvariji
je Marija zve-
sto stala poleg
Jezusovega
križa in se
tako duhovno
pridružila Je-
zusovi daritvi
na križu.**

duhovnik pokaže posvečeno hostijo in na njegove besede »Kristusovo telo« odgovorimo: »Amen«, tako je, tako bodi, to verujemo. Zato naj bita »amen« pred obhajilom izrekli glasno, iz srca, predvsem pa iz vere, kot je Marija odgovorila z vero na Božje povabilo, da postane Božja mati.

Marija je povezana tudi z daritvijo sv. maše, kot je neločljivo povezana z Jezusovo daritvijo na križu. Marija je živela posebno duhovno razpoloženje daritve, ki ji ga je nakazal starček Simeon v templju: »Tvojo lastno dušo bo presunil meč bolečin«. Na Kalvariji je Marija zvesto stala poleg Jezusovega križa in se tako duhovno pridružila Jezusovi daritvi na križu. Prav zaradi tega je Marija vedno navzoča pri sveti maši. Kolikokrat duhovnik kliče njeno ime v mašnih molitvah. Brez dvoma se je Marija skupno z apostoli udeleževala »lomljenja kruha«, kot so sveto mašo imenovali prvi kristjani. Naj obhajanje svete maše spremlja vedno naša prošnja k Mariji. Marijin odnos do evharistije nam odkriva tudi njen hvalospev, ki ga poznamo pod imenom »Magnifikat«, moja duša poveličuje Gospoda; to je Marijina pesem, v katero je izlila vso svojo hvaležnost, svojo hvalnico Bogu za dar odrešenja in njenega izvoljenstva za Božjo mater. Prav v tej pesmi lahko najdemo resnično evha-

ristično naravnost Marije, ki hvali Boga, se mu zahvaljuje za Jezusa. Tudi vsaka maša je najprej zahvalna daritev, je zahvala Bogu po Jezusu, z Jezusom in v Jezusu. Evharistija namreč pomeni: zahvaljevati se. Nobena naša molitev ni tako zahvalna, kot je sveta maša. Bogu se z daritvijo svete maše najlepše zahvaljujemo, ga častimo in ga prosimo. Kadar častimo Marijo, častimo tudi evharistijo in obratno. Marija nas vodi k Jezusu, ki je med nami navzoč v evharistiji do konca časov. Čim bolj bomo marijanski, tem bolj bomo tudi evharistični. Če si bomo prizadevali za ljubezen do Marije, nas bo to prizadevanje usmerjalo k evharističnemu Gospodu. Po Mariji k Jezusu! je zapisal velik častilec Marije sv. Bernard. Tudi nas obiski Marijinih božjih in romarskih svetišč usmerjajo k evharistiji, k viru, iz katerega je živela Marija, to je k Jezusu. Biti Marijin pomeni biti tudi evharističen, častiti Marijo pomeni častiti, adorirati tudi evharističnega Gospoda. Posnemati Marijo pomeni posnemati tudi kreposti evharističnega Jezusa: duh darovanja, nesebične ljubezni, žrtve. Po Mariji k Jezusu.

*p. Viktor Papež,
provincial*

Posvetitev slovenskega naroda
Mariji na Sveti Gori 15. 8. 1992

Angel koprške škofije *
dviga hostijo k Očetu...
vsa brezmadežna žari v njegovi roki,
z njo se darujem na oltar...
...kelih zablešči nad žrtvenikom,
svojo kapljico pridružim v dar.

Zdaj pogled k Mariji kvišku,
k njeni kroni šine,
biser v njej kot zvezda zažari:
»Tak dragulj boš v moji kroni ti – v večnost!«
Slišim jo, to Ona govori.

Zdaj Marija, hočem Tvojo rast.
S križanim bom strla Kači glavo,
z močjo Osamljene stopila v Božjo slavo.

s. Kristina Povrik

* g. škof Metod Pirih (prim. Razodetje)

Koncert

»Njemu, ki ma nas rad« + papežu Janezu Pavlu II.

New Swing Quartet je številne dobrodelne koncerte v maju letošnjega leta, tudi koncert na Sveti Gori 14. maja 2005, posvetil papežu Janezu Pavlu II.

New Swing Quartet je v petintridesetletnem delovanju od skupine glasbenih zanesenjakov iz Šentjurja pri Celju do zrelega vokalnega kvarteta svetovnega slovesa ustvaril glasbo, ki ni le kopija belskega in črnskega spirituala, jazza in gospela, temveč vsebuje tudi elemente slovenske glasbe.

V slovenski kulturni prostor in slovensko glasbeno dediščino je kvartet vnesel posebnost, ki jo je sam postavil in razvil do lastne prepoznavnosti. Nasvet Golden Gate Quarteta – ene najboljših gospelovskih zasedb, naj iščejo svoj slog petja, so vzeli resno in uspeli. Slovensko štiriglasje je podobno tistemu, ki ga

afroameričani pojejo v njihovih »barber shop« kvartetih, gospel pa je na nek način podoben naši ljudski pesmi, kar so pevci New Swing Quarteta znali videti in slišati in povsem razumsko prenesti v čustveni svet svoje glasbe. S sodobnim slogom, zakorenjenim v izročilu črnskih gospelovskih kvartetov, so pričali tudi najzahtevnejše občinstvo po svetu in doma. Kvartet je gostoval že malodane po vsem svetu, med velikimi koncertnimi turnejami pa naj navedem več kot 200 koncertov po evropskih in azijskih državah, gostovanja po cerkvah in dvoranh Združenih držav Amerike. Je tudi zvezda radijskih in

televizijskih oddaj mnogih domačih in tujih hiš. Dejaven je v velikih in malih dvorinah po Sloveniji, v cerkvah in šolah.

New Swing Quartet je številne dobrodelne koncerte v maju letošnjega leta, tudi koncert na Sveti Gori 14. maja 2005, posvetil papežu Janezu Pavlu II. Papež, »ki ma nas rad«, se je očitno globoko zapisal v njihova srca kot v srca mnogih Slovencev, saj je prvi in doslej edini papež, ki je obiskal Slovenijo, in to kar dvakrat. New Swing Quartet je papeža obiskal v skupni avdijenci in mu z Alenko Godec zapel »Amazing Grace«. Papež jih je blagoslovil in pozdravil

v slovenščini: »Pozdravljeni, člani New Swing Quarteta iz Celja v Sloveniji, ki s svojim petjem na moderen način gojite lepoto muzike in jo posredujete sobratom in sestram. Naj vas zemeljski napevi pripeljejo k večni melodiji.« Na Sveti Gori so nas glasbeniki Dare Hering - 1. tenor, Oto Pestner - 2. tenor, Tomaž Kozlevčar - bariton in Marijan Petan - bas v skoraj dveurnem programu popeljali od gospelovske do duhovne tradicije slovenskega petja in še enkrat dokazali, da je glasba v resnici univerzalni duh človeštva.

Maja Pavlin Klemenc

O Gospod!
Naj bo resnično blagoslovljen sveti oče Benedikt, ki nosi to ime, in naj bo blagoslovljeno Božje kraljestvo, ki nam ga oznanja. Daj nam poslušno srce, da bomo verjeli njegovim besedam, in daj nam razumnega duha, da bomo posnemali njegova dela.

Papež Benedikt XVI.

265. Petrov naslednik, kardinal Joseph Ratzinger, si je izbral ime Benedikt XVI. Njegovo ime omenjamo pri vsaki sveti maši in številnih drugih prošnjah in molitvah. Vsaka molitev zanj nas povezuje z njim in utrjuje našo medsebojno povezanost. Papeževo ime nam kliče v spomin najprej njegovega daljnega predhodnika papeža Benedikta XV. (1914-1922), ki je uspešno zdravil rane in tolažil Gospodovo čredo po prvi svetovni vojni. Prizadeval si je za spravo in mir, kakor nam naroča Kristus: »Imejte v sebi sol in živite v miru med seboj!« (Mr 9,50). Nato nam njegovo ime kliče v spomin opata Benedikta (480-547), očeta zahodnega menišтва, ki nam je ohranil pridobitve starega veka in jih oplemenitil s krščanskim duhom po razpadu rimskega cesarstva na pre-

hodu iz starega v srednji vek. Preizkušeno je njegovo načelo: »Moli in delaj!« Potem nam njegovo ime kliče v spomin preroka Baruha – Benedikta (hebr. Baruk – blagoslovljen), zaveznika preroka Jeremija (645 – 580 pr. Kr.), ki je izvoljeno ljudstvo opominjal in svaril, tolažil in spodbujal po padcu prestolnice Jeruzalem in izgonu njenih prebivalcev: »Sleci, Je-

ruzalem, obleko svoje žalosti in bede, in za vekomaj obleci lepoto veličastva, ki je od Boga!« (Bar 5,1). In končno nam njegovo ime kliče v spomin Kristusa Kralja in njegovo kraljestvo, ki so mu množice, ko je nastopila polnost časov, ob slovesnem vходу v Jeruzalem vzklikale: »Benedictus, qui venit in nomine Domini! Blagoslovljeno

prihajajoče kraljestvo našega očeta Davida. Hozana na višavah!« (Mr 11,2-20). O Gospod! Naj bo resnično blagoslovljen sveti oče Benedikt, ki nosi to ime, in naj bo blagoslovljeno Božje kraljestvo, ki nam ga oznanja. Daj nam poslušno srce, da bomo verjeli njegovim besedam, in daj nam razumnega duha, da bomo posnemali njegova dela.

Vir: Sporočila slov. škofij, šte. 6, l. 2005, str. 95; Foto: Vatican tv / EWTN

Nikoli več
vojne

Združenje za spravo Concordia et pax je v soboto, 18. junija 2005 v cerkvi sv. Valentina na Sabotinu pripravilo spominsko slovesnost »Verovati v mir« ob 60-letnici

grama med drugim zapisalo: »Ta kraj, cerkev sv. Valentina na Sabotinu, smo izbrali kot idealen in simboličen kraj za srečanje prebivalstva tega ozemlja in kot priložnost za

konca druge svetovne vojne. Sveto mašo sta, ob somaševanju duhovnikov z obeh strani meje, darovala koprski škof msgr. Metod Pirih in goriški nadškof msgr. Dino de Antoni. Navzoča sta bila tudi župana obeh Goric in drugi predstavniki civilnih oblasti. Slavnostni govornik, predsednik državnega zbora g. France Cukjati, je sklenil svoj govor z besedami: »Če bomo dosegli praktičansko sposobnost sočutja, bomo sposobni tudi obsoditi zločine vseh totalitarnih norosti in zaživeti v lepšem stoletju». Združenje Concordia et pax je v uvodniku slovesnega pro-

sporočilo o novi poti sprave in miru, ki naj privede vedno večje število državljanek in državljanov do tega, da bi živeli v duhu vrednot, na katerih naj temelji novi svet, za katerega so stotisoči dali življenja ali se osebno žrtvovali. Cerkev sv. Valentina se duhovno oživlja kot kraj spomina za prihodnost vseh v Evropi. Jutrišnji dan gradimo v spoštovanju tistih, ki so žrtvovali življenja, in tako, da vsak dan sprejemamo odgovornost, da verujemo v demokracijo, mir in spoštovanje drugega.«

pater Bernard

Missa brevis na Sveti Gori

V nedeljo, 5. junija 2005, je popoldansko sveto mašo na Sveti Gori spremljala Missa brevis Josepha Haydna, maša za zbor, orgle in godala.

V nedeljo, 5. junija 2005, je popoldansko sveto mašo na Sveti Gori spremljala Missa brevis Josepha Haydna, maša za zbor, orgle in godala. Izvajali so jo pevci moškega zbora Kazimir Nanut iz Kanala, vokalne skupine iz Ročinja in mešanega pevskega zbora Jože Srebrnič iz Deskel. Samo poznavalci vedo in razumejo, koliko truda in požrtvovanja, dolgotrajnega in vztrajnega dela je potrebno za izvedbo tako velikega dela.

Ideja o združevanju moči, izbira programa in izvedba v počastitev praznika kronance na Sveti Gori je prav gotovo vredna posebne pohvale. Spoštljivo občudujemo delo in vztrajnost dirigentke gospe Adele Jerončič, ki je zahtevalo veliko moči in naporov, vztrajnosti in ne nazadnje naravne danosti in znanja. Hvala in iskrene čestitke dirigentki, pevcem in godcem za bogato nedeljo, saj so z lepim petjem žlahtno obogatili

dogodke v svetišču Matere Božje na Sveti Gori. Po sveti maši so se nam pevci predstavili v posameznih sestavah v krajšem koncertu, ki je nekako deloval kot sprostitvev po težki maši. Posebno nas je pritegnila vokalna skupina iz Ročinja s sproščenim in svežim petjem primerno izbranega programa. Tudi moški zbor iz Kanala je s Kimovčevo Morski zvezdi in Vodopivčevo Tam v sveti samoti na gori doprinesel k pomembnemu prazniku na Sveti Gori.

V sicer nekako železnem programu goriških zborov je Mozartova Ave verum delovala nekoliko neprikladno, mogoče tudi zaradi svoje prezahtevnosti za amaterske pevske zборе. Prav gotovo pa je bogato nedeljsko popoldne doživetvo zaključila Lojzeta Mava Mati moja venec pletem, kjer nas je navdušila solistka s svežim, zvenečim sopranom. Čestitamo.

Jožko Harej

Nastopajočim, ki so se odpovedali honorarju, sodelavcem in sponzorjem se iskreno zahvaljujemo.

Uredništvo.

Srečanje je namenjeno pričevanju frančiškanskega načina življenja in tudi spoznavanju provinc gostiteljice

Frančiškanski novinci iz južnoslovsanske konference se že nekaj let srečujejo dvakrat letno. Po spoznavanju Assisija smo se letos srečali v Sloveniji. Srečanje je namenjeno pričevanju frančiškanskega načina življenja in tudi spoznavanju provinc gostiteljice. Prve tri dni smo bili v Nazarjah. Brat Franci nam je predstavil samostan, nato so sledile predstavitve provinc, med njimi smo tudi zapeli. Nato nam je s. Katari-

na, opatinja samostana klaris, kratko predstavila zgodovino klaris na Slovenskem in v Nazarjah. Po kosilu smo se odpeljali v Radmirje, kjer smo si ogledali razstavo liturgičnih oblačil in cerkev sv. Ksaverija. Popoldne smo igrali nogomet, priljubljen frančiškanski šport. Na razbeljenem igrišču smo se podili kar nekaj časa, nekateri so bili kondicijsko in tehnično dobro pripravljene, nekateri manj. Užitek je bilo gledati dobre poteze večine

magistrov, ki so na igrišče stopili zadnji. Tudi najstarejši med njimi, fra. Šimun, je zabil gol! Naslednji dan, v torek, smo obiskali brate v Kamniku, si ogledali cerkev in knjižnico, nato pa odšli proti Brezjam,

kjer smo imeli mašo v hrvaščini. Pri drugih mašah so šumeli listi z redom sv. maše v slovenščini; treba je reči, da so bratje brali kar solidno. Po maši smo prisluhnili pripovedi o nastanku božje poti, ogledali pa smo si tudi muzej. Po kosilu smo zaradi dežja nekoliko spremenili načrt. Namesto veslanja na otok smo si privoščili le vožnjo okrog Blejskega jezera in videli tudi...pletnje s streho! Zatem smo se podali proti Planici, si ogledali velikanko, nekaj nas je prišlo različno visoko, vse pa je v avtobus prepodil dež. Ko smo prispeli do Arboretuma Volčji potok, je dež ponehal in lahko smo mirno postopali pod mogočnimi drevesi, se

sprehajali med jezerci in merili dolge sprehajalne poti... Naslednji dan nas je čakalo precej poti. Iz Nazarij smo se odpeljali proti Ljubljani, kjer so nas sprejeli bratje in nam ponudili osvežujočo pijačo, nato nas je pozdravil naš provincial, br. Viktor Papež. Zmolili smo dnevno molitveno uro in nato krenili na ogled prestolnice. Ogledali smo si glavne znamenitosti mesta, se povzpeli na grad

in se po ulicah ob Ljubljani vrnili na Tromostovje. Drugi del skupine je kapelo obiskal na koncu poti, zapeli smo očenaš v latinščini in nato odšli v obednico na kosilo. Ko smo si nabrali novih moči, smo jo mahnili proti Postojnski jami, malo smo kasnili, a še pravočasno kupili karte in sedli na vlakec, ki nas je popeljal skozi čudovito jamo, polno slikovitih kapniških oblik. Zares enkratno! Ob koncu ogleda smo v koncertni dvorani nekoliko preglasno zapeli *Salve regina*. Zvenelo pa je vsekakor mogočno, to so kasneje potrdile tudi vodičke. Še zadnja vožnja z vlakcem in nato proti Sve-

ti Gori. Nekoliko težav s kombiji in potjo, a kar kmalu na vrhu. Br. Stane je spregovoril o zgodovinski svetišča, nato pa smo odšli na večerjo, ki so jo bratje zelo pohvalili. Potem smo nekateri odšli na kor v baziliko in novinec Matija nam je pokazal nekaj veččin igranja na orgle, drugi so medtem poklepetali, si ogledali okolico bazilike, nekateri pa so se podali na Frančiškov hrib. Zjutraj smo imeli mašo ob pol osmih, po njej zajtrk. Potem so vsi udeleženci srečanja dobili knjigo Frančiškove podobe. Med poslavljanjem sva z Mihom dobila tudi vabila za obisk drugih noviciatskih hiš. To bi se dalo izvesti po obljubah, pravijo magistri. Upajmo, da bo do tega tudi prišlo. Na koncu bi se rad zahvalil našim bratom za gostoljubje, novincem in magistrum pa za prijetno druženje in pričevanje posvečenega življenja.

br. Andrej Pollak

Muzejska predstavitev vidkinje Uršule Ferligojeve

Zares presenetljivo, da o tako pomembnem dekletu vemo tako malo. (...) Tako je ostalo v spominu ljudi predvsem Marijino naročilo vidkinji Uršuli: Povej ljudstvu, da mi tukaj postavi hišo in me prosi milosti.

Ø začetkih romarske božje poti Sveta Gora govori latinski napis na podstavku Marijinega kipa z detetom Jezusom v naročju v kapeli prikazanja: »Tako se je Marija na gori Skalnica, sedaj pa se imenuje Sveta, prikazala leta 1539 Uršuli Ferligojnici in ji naročila: Povej ljudstvu, naj mi tukaj postavi hišo in me prosi milosti.«

O vidkinji Uršuli Ferligojevi iz Grgarja vemo zelo malo. Po ustnem izročilu je umrla še mlada. Ne vemo pa z gotovostjo, kje je pokopana. Izkopavanja v grgarski cerkvi in v baziliki na Sveti Gori so ovrгла ugibanja glede mesta njenega pokopa. Na starem pokopališču ob grgarski cerkvi

je domnevno njen grob. Na nagrobniku je upodobljeno prikazanje Matere Božje na Sveti Gori. Njena rojstna hiša je bila porušena med prvo svetovno vojno. V bližini kraja rojstne hiše stoji Marijina kapelica Urški v spomin.

Zares presenetljivo, da o tako pomembnem dekletu vemo tako malo. Njeno pozabo nam pomaga osvetliti Sveto pismo, kjer je zapisano samo bistveno, to, kar potrebujemo za našo vero. Tako je ostalo v spominu ljudi predvsem Marijino naročilo vidkinji Uršuli: Povej ljudstvu, da mi tukaj postavi hišo in me prosi milosti. Prav uresničevanje Marijinega sporočila ostaja ves čas živo. Marijine volje niso

ustavila ne rušenje njene hiše ne poskusi odvrata nja romarjev.

Zgodovinar Červ piše, da je v prvotni cerkvi na Sveti Gori bil stranski oltar posvečen sv. Uršuli. Ker so romarji pri tem oltarju častili bolj vidkinjo Uršulo kot sv. Uršulo, so oltar odstranili. V zadnjem času mnogi izražajo željo, da bi se začel postopek za razglasitev vidkinje Uršule za blaženo. Več molitvenih skupin moli v ta namen. Hvalevredna je taka molitev kot tudi priprošnja k vidkinji Uršuli, za katero upamo, da je že v nebesih v zboru svetih. Začetek postopka za razglasitev vidkinje za blaženo pa je še preuranjen, zgoditi se mora namreč čudež na njeno priprošnje. Bratje frančiškani želimo ohranjati in prebujati spomin na vidkinjo Uršulo Ferligojevo tudi s predstavitvijo njenega življenja v Marijanskem muzeju. Ta projekt bomo izvedli v sodelovanju z Goriškim muzejem. Vas, dragi prijatelji Svete Gore in vidkinje Uršule, pa prosimo, da nam pri tem pomagate po svojih močeh.

p. Bernard Golčnik

Pogovor z manjšimi sestrami Marije Brezmadežne

Naš poklic je
biti majhna
Marija - mati
in sestra vsem
ljudem. Po-
magamo jim,
da bi bolje
spoznali in
ljubili Marijo,
Jezusa, Očeta
in Sv. Duha.

Tudi jaz sem v cerkvi neki gospe razlagala v italijanščini, da je na podobi Svetogorske Kraljice na sredi zvezka Marija, na eni strani je prerok Izaija, na drugi pa Janez Krstnik.

Sestra Marijana, Vi ste Američanka. Štiri leta delate v Sloveniji in se že dobro sporazumevate v slovenščini. Kako bi kot predstojnica v nekaj besedah predstavili manjše sestre?

stih, ki imajo od tri do dvanajst sester. Trenutno nas je okrog petinosemdeset iz petnajstih narodnosti. Naše skupnosti so v ZDA, Italiji, Franciji, na Poljskem, Češkem, v Turčiji, Srbiji. V Sloveniji delamo na Brezjah in Sveti Gori.

Manjše sestre Marije Brezmadežne smo duhovne hčere sv. Maksimilijana Kolbeja in z njim Frančiškove. Sv. Maksimilijan, ki se je ves daroval Bogu, je dojel, kako nas Marija, Božja in naša mati, ljubi in nam pomaga, da bomo dosegli večno življenje z Bogom v nebesih. Naš poklic je biti majhna Marija - mati in sestra vsem ljudem. Pomagamo jim, da bi bolje spoznali in ljubili Marijo, Jezusa, Očeta in Sv. Duha. Delamo in se posvečamo molitvam v skupno-

Sestra Lucija, kdaj je dozorela odločitev, da postanete redovnica?

Pri enaindvajsetih letih sem se začela spraševati o globljem smislu življenja. V meni je tlela želja, da bi odšla v samostan. Doma niso bili posebno navdušeni nad mojim razmišljanjem, pa tudi pravega duhovnega vodstva nisem imela. Veliko sem potovala, hodila v hribe, igrala rokomet. Potem se mi je zdelo, da sem že prestara za vstop v samostan. Pred novim letom 2003 sem bila na

V kuhinji se dostikrat do solz nasmejemo, posebno takrat, ko se katera od sester uči slovenščino, ker prihajajo iz drugih držav. Zato se juha rada prehladi namesto ohladi, posodo peremo v pralnem stroju in ne v pomivalnem

ima dva dela: prvo leto je pastoralno, drugo pa kanonično. S prvim avgustom začnem kanonični del: preučevala bom katekizem in se seznanjala z zaobljubami v našem institutu.

Romarji se soočajo z vami pri sv. mašah in v samostanski prodajalni spominkov. O življenju sester pa ne vedo dosti. Se v kuhinji in v samostanu dogaja tudi kaj šaljivega?

V kuhinji se dostikrat do solz nasmejemo, posebno takrat, ko se katera od sester uči slovenščino, ker prihajajo iz drugih držav. Zato se juha rada prehladi namesto ohladi, posodo peremo v pralnem

stroju in ne v pomivalnem, naročimo mehčalec za pomivalni stroj...Tudi jaz sem v cerkvi neki gospe razlagala v italijanščini, da je na podobi Svetogorske Kraljice na sredi zvezka Marija, na eni strani je prerok Izaija, na drugi pa Janez Krstnik. Zamenjala sem namreč besedi qua-

duhovnih vajah na Brezjah, ki jih je vodil pater Leopold Grčar. Preko nje ga me je nagovoril Jezus, naj se popolnoma predam v Božje roke in zaživim novo življenje. Ni se bilo tako lahko odločiti, da zapustim svoje drage in se odpovem vsemu, kar sem počela, a če te kliče Jezus, ti vlije moč, da premagaš

preizkušnje. Apostol Pavel pravi: Vse zmorem v njem, ki mi daje moč. (Flp 4, 13).

Pripravljate se na sprejem prvih redovnih zaobljub. Kako poteka postopek?

Na prve zaobljube se pripravljam v noviciatu, ki

dro - slika in quaderno - zvezek. Gospa me je malo začudeno gledala, jaz pa sem mislila, da me ni razumela in sem ji še enkrat narobe razložila. Tako je, kadar se učiš tujega jezika.

Pater Hadrijan vzorno urejuje vrt in vas oskrbuje z zelenjavo. Kaj lahko poveste o tem?

Na vrtu, ki ga z velikim veseljem urejuje p. Hadrijan, je vse na svojem mestu, zelenjave nam nikoli ne manjka. Solate je vedno dovolj tudi pozimi, ker je v toplih gredah. Ker nisem dovolj spretna pri vrtnih delih, rajši vprašam patra, kje lahko nabere solato. Pater se rad malo pošali in mi reče: "Sestra, a ste živeli na Luni, da nič ne veste o tem!"

Sestra Anja, kdaj ste se odločili, da postanete redovnica?

O tem sem premišljevala že po prvem svetem obhajilu. Ko sem dokončala osnovno in srednjo šolo, sem vstopila v Institut manjših sester Marije Brezmadežne na Poljskem. Po enem letu sem odšla v Rim, kjer sem po dveh letih naredila prve redovne zaobljube. Potem sem se vrnila na Poljsko,

po enem letu sem ponovno odšla v Rim in nato za nekaj mesecev v Efez v Turčijo. Ko sem se vrnila na Poljsko, sem sprejela večne zaobljube.

Lani avgusta ste iz Poljske prišli na Sveto Goro. Katera je bila prva slovenska beseda, ki ste jo tu slišali?

Bog pomagaj! mi je rekel pater Pavel v trenutku, ko sem kihnila, ker sem bila prehlajena. In ko sem ga srečevala, sem ga vedno pozdravila z Bog pomagaj! ker sem mislila, da je to pozdrav. On pa se je posmejal in pripomnil: Saj nisem kihnil!

Kako se navajate na slovenščino? Katere probleme vam povzroča naš jezik?

Pogovorne slovenščine se učim ob sestri Luciji. V kuhinji uporabljamo tudi besedo paradajz za paradižnik, župa za juho ali firtoh za predpasnik. S knjižnim jezikom pa me seznanja učiteljica iz Solkana, saj molimo, pojemo, beremo iz Svetega pisma v knjižnem jeziku. Največji problem mi povzroča naglas. Ker slovenščina nima stalnega poudarka kot poljščina, si moram po-

sebej zapomniti izgovarjavo vsake besede. Veliko besed pa je zelo podobnih poljščini. Če se govori počasi, razumem kar veliko. Rada pa se učim in za pojem slovenske pesmi o Mariji, še posebej o Svetogorski Materi; naučila sem se tudi Prešernovo Zdravljico. Vaša himna ima zelo globoko krščansko vsebino.

Vam je na Sveti Gori všeč?

Čudovito je svetišče s podobo Svetogorske Kraljice. Tu zelo močno čutim Marijino prisotnost. V miru in tišini se poglabim v molitev. Z vrha Svete Gore je krasen razgled na planine in morje. Okolica je zelo lepo urejena. Vsak dan me zbudi ptičje petje, vsak dan odkrijem kakšno novo rožo. Tu so vsi zelo dobri in prijazni.

V avgustu boste odšli na Brezje, od koder prihaja za eno leto v noviciat na Sveto Goro s. Andreja. Bi se radi ponovno vrnila na Goro?

Z veseljem, če bo taka Božja volja.

K. V.

Z vsem bitjem otrok Svetogorske Kraljice

S. Krista Povirk se je kot deseti otrok z imenom Kristina rodila leta 1938 v Sv. Križu pri Moravčah. Umrla je zadnji dan leta 2004 in bila na svete tri kralje 2005 pokopana na Žalah v Ljubljani.

Življenjska pot jo je dvakrat pripeljala na Primorsko. Po končanem katehetskem tečaju je iskala primerno zaposlitev. Našla jo je v župniji Koper leta 1966 in tako postala prva polno zaposlena laična katehistinja v Sloveniji. Po treh letih je odšla v samostan k uršulinkam.

Pet veroučnih let, od 1988 do 1993, je preživela v redovni skupnosti v Novi Gorici, od koder je prihajala v Solkan poučevat verouk. Ker je imela tu največ ur, se je zelo zrasla s solkansko župnijo in krajem samim.

Med delom v Solkanu ji je zelo prirasla k srcu Sveta Gora, njena zgodovina in predvsem Svetogorska Kraljica. Tako se je poistovetila z Urško Ferligojevo, da se je včasih tudi podpisovala Urška Krista (Urška je lahko pomanjševalnica od uršulinka). Obe sta namreč imeli isto zavetnico - sveto Uršulo. Ko je prebirala poročila, kako so nekoč romarji prespali na Sveti Gori, si ni dala miru, dokler tega ni tudi sama poskusila in tako doživela posebno bližino Svetogorske Kraljice. Svoje življenjske, posebno bolezenske tegobe je junaško prenašala prav ob pomoči Marije s Svete Gore. Svojo izkušnjo zupanja Svetogorski Kraljici je prenašala še na druge, posebno na bolnega brata v Ameriki. Ko so ji le čas in okoliš-

čine dopuščale, se je rada povzpela na Sveto Goro. S. Krista je imela tudi pesniški talent. Zanimivo je, da je bil pesniški navdih posebno bogat prav v letih delovanja v Solkanu, saj se okrog dvajset njenih pesmi po vsebini ali doživljanju veže prav na ta kraj ali na Sveto Goro.

Njenih osem »svetogorskih pesmi« nosi naslove: Skalniške zvezde, Večer pred »kronanco« - Sv. Gora nad Solkanom (Molitev k Svetogorski Kraljici – sobota zvečer pred »kronanco« v Solkanu; dragim solkanskim župljanom v dar), Bedenje v svetogorski baziliki, Posvetitev slovenskega naroda Mariji na Sveti Gori 15. 8. 1992, Prošnja k Materi na Gori vstalega Gospoda, Prvo šmarnico sprejemaš Mati Svetogorska, Sveta Gora (Svetogorski Kraljici in Molitev h Kraljici Svetogorski), Na Sveti Gori zvon zvoni (Sanje). V oklepaju so naslovi iz različnih rokopisov ali izdaj. Dokler je bila s. Krista živa, so bile namreč tudi njene pesmi »žive«. Ne-prestano jih je spreminjala in pilila.

Pet pesmi je že bilo objavljenih. Pesem Skalniške zvezde (prva objavljena pesem s. Kriste) je bila najprej natisnjena v gla-

silu župnije Solkan Eno srce št. 17 v decembru 1988, potem v zbirki Na Sveti Gori zvon zvoni leta 1992 in še v Svetogorski Kraljici št. 3 leta 1998. V zbirki Žuborenje, Poezija slovenskih uršulink, Ljubljana 2004, so natisnjene štiri pesmi: Sveta Gora, Prošnja k Materi na Gori vstalega Gospoda, Večer pred »kronanco« in Posvetitev slovenskega naroda Mariji na Sveti Gori. V zbirki Na sveti Gori zvon zvoni je natisnjena tudi pesem Sveta Gora (Molitev h Kraljici Svetogorski). Prošnja k Materi na Gori je bila najprej objavljena v Enem srcu št. 40 leta 1992, v letu 2005 pa tudi v Solkanskem časopisu št. 44. Prvo pesem s svetogorsko tematiko je s. Krista napisala leta 1988 na tretjo adventno nedeljo zvečer za božično številko župnijskega glasila v Solkanu. V njej se posrečeno zrcali uvid s. Kriste: na Sveti Gori je božič neprestano navzoč, saj Svetogorska Krajica drži v rokah dete Jezusa. Zato so tudi zvezde nad Sveto Goro svetonočne zvezde, ki nas stalno vabijo k občudovanju in podoživljanju božične skrivnosti.

Pesem Sveta Gora je nastala ob svetogorski tri-dnevnici 9. – 12. marca

1989 v Solkanu in bila zapisana zvečer 12. marca. Pesem Večer pred kronanco (kronanca je nedelja, ko se spomnimo kronanja milostne svetogorske podobe) je po vsej verjetnosti nastala 8. junija 1991. Tudi občutja velike noči so bila v s. Kristi povezana z bližino Svete Gore, o čemer priča pesem Prošnja k Materi na Gori iz leta 1992. Tudi pesem Prvo šmarnico sprejemaš je iz leta 1992. Na koncu te pesmi je pripisano: »Pesem ni za uporabo ne za javnost.«

Sveta Gora je bila s. Kristi s svojo veličastno zemljepisno lego, Marijino navzočnostjo in zgledom neprestana spodbuda za vzpenjanje k duhovnim vrhovom. Toda s. Krista je obenem doživljala, da je Svetogorska Krajica Mati, ki se sklanja k svojim preizkušenim otrokom in jim pomaga na poti. Kako je Sveta Gora živela v s. Kristi tudi po njenem odhodu z Goriške, sklepamo iz datuma 11. 2. 1996, ko je nastala njena zadnja svetogorska pesem - v Žužemberku. Življenjske naloge peljejo človeka, kamor je Božja volja, toda srce ostane vedno pri Mami.

Vinko Paljk

Svetogorski dnevnik

Na Sveti Gori
pred 60 leti.
Iz dnevnika
p. Paolina
Bassettija.

19. november 1945

Ob 14.00 je prišel Bone Raimondo. Uredil je razsvetljavo v moji sobi, v sobi patra Teofila in v zakristiji.

Vodiški voznik je v dveh vožnjah pripeljal okoli 23 ali 24 centov drv, ki sta jih v našem gozdu posekala Andrejeva sinova iz Zagomile.

Vencelj /Kokelj, op. prevajalca/ je prinesel popravljen radio. Včeraj zvečer smo ga poslušali. Deloval je v redu, toda ob 20.30 nas je vznemiril vonj po žganem gumiju. Transformator ni bil poškodovan. Bone je menil, da je vzrok verjetno zvišana napetost, ker se energija ponoči ne porabi tako kakor podnevi in se njena moč poveča.

Sicer pa sem to dopoldne gledal, kako deluje peč pri patru Teofilu. Videl sem, da zelo dobro vleče in na vso moč greje. Bil sem zelo zadovoljen. Ves večer sem prebil v družbi z Bonejem. Bil pa je danes čudovit sončen dan.

21. november 1945

Tudi danes je bilo lepo vreme. Pač pa je bila spodaj v Furlanski nižini in na morju vse dopoldne gosta megla.

Bone je urejal električno napeljavo v sobah prvega nadstropja, v obednici in v hlevu. Vse dopoldne sem se pripravljaj na pridigo za prihodnjo nedeljo. Že veliko let je na Sveti Gori zadnja nedelja po binkoštih zahvalna nedelja.

Pripravljaj sem se seveda za to nalogo in se seznanjal z vsebino nedeljskega evangelijskega odlomka: Sodni dan.

22. november 1945

Ob 4.30 sem vstal. Slišal sem, da zunaj buči veter in njegov glas mi ni nič ugajal. Ob 5.30 sem maševal. Zajtrkoval sem in vzel s seboj na pot malo kruha v torbi. Z Vencljem sem se napotil proti Gradnemu. Odšla sva natančno ob 6.45. Oba sva bila dobro razpoložena. Kot bi mignil, sva prišla v Zagomilo. Malo bolj spodaj sva zavila na stezo in prišla v Zagoro. Šla sva skozi vasico in stopila na drugo stezo, ki naju je privedla v bližino Plavi in dospela sva ob 8.15 do mosta ter po njem šla na drugi breg. Železniški most so vrgli v zrak, ne vem, ali partizani ali Nemci, predno so se umaknili. Zdaj most popravljajo. Kolikor je danes bilo mogoče videti, je morala biti silno močna mina, ker ga je dobesedno zbrisala. Zdaj je mogoče videti velike, mogočne železne stebre, ki bodo podpirali novi most. Most čez Sočo pa je bil samo malo poškodovan. Hitro sva začela hoditi navzgor v Brda. Cesta je

lepo speljana, široka in trdno zgrajena. Neki most je bil porušen, a so nasuli kamenje in čezenj položili bruna, da je prehodan.

Ob 9.15 sva pod cerkvico na Vrhovlju. Tukaj pot zavije na desno. Vsa vas je na nasprotnem pobočju in je ni mogoče videti. Meni, tujcu, daje predstavo majhnega samotnega svetišča, obdanega s cipresami in travniki. Šele zvečer pri povratku mi je Vencelj pokazal vas, ki je zgrajena na hribu - hiše so na kupu, druga ob drugi.

Od tu se začne pot počasi spuščati navzdol. Sredi travnikov, gozdov in vinogradov.

Ob 9.50 sva prišla na področje Breg. Neka lepa in velika hiša ima znamenja vojne. Bila je požgana. Ostali so od nje samo goli zidovi in opeka. Prej je bila trgovina.

Za nama gre neka ljubka deklica z dvema drugima otrokoma. Začnem govoriti z njo in pripoveduje mi, da so tukaj Nemci rušili prav v zadnjih dneh. Razumna je in lepo vzgojena. Šla je v šolo. Bila je snažno napravljena in sproščena, a videti je bilo, da je stara največ osem let. Kmalu smo prišli do šolske zgradbe. Tukaj je skupinica dečkov in deklic čakala na začetek pouka.

To področje je Višnjevik. Ura pa je 10.10.

Skoraj vse hiše imajo znake vojne, ki jih je zadela s svojo grozo. Na nekaterih je napisano: To je delo okupatorjev. Od tukaj se pot nenadoma obrne na desno in navzdol po zelo strmi cesti, po kateri v nekaj minutah prideva v Gradno ob 10.20. Najprej se spomnim, naj grem v cerkev in pozdravim Jezusa. Cerkev je majhna, poslikave v njej preproste, je pa neprivačna. Veliki oltar je ljubek in lep, ves iz marmorja. Imajo tudi orgle.

Šla sva tudi v župnišče. Župnika ni bilo doma. Kar najbolj vljudno in skrbno so naju sprejele njegova mati in sestra. Župnik je gospod Godnič (Bernardin, op. prevajalca), rojen v župniji Rihemberk (prav: Komen, op. prevajalca). Spila sva šilce žganja in iz vsega srca so nama ponudili, kar so imeli. Vzel sem šilce žganja, kruh in marmelado. Poslovala sva se, odšla z najboljšimi vtisi in stopila k našemu kmetu. Ni ga bilo doma, bila je doma njegova žena. Vihrava je in odurna. Sprejela naju je zelo hladno. Ni nama ponudila stola, da bi sedla. V kuhinji je visel kotel na ognjišču. Ona je odprla prostor, ki naj bi

bil dnevna soba, in nama potem samo na kratko rekla: »Pridita sem.« Potem nama je dala žganja in odšla. Midva sva vzela iz torbe malenkost hrane, ki sva jo imela s seboj, in jedla suh kruh. Čez nekaj časa pa nama je ona iz kuhinje prinesla dobro juho, spregovorila par besed in odšla. Pojedla sva tudi, kar nama je prinesla in v juhi razmočila malo kruha.

Spet nama je čez nekaj časa prinesla iz kuhinje na krožniku nekaj rezin hladne polente, pripravljene morda pred eno uro, ter rezino salame in pol litra novega vina. Ustavila se je vendar tudi za kratek klepet. Ob 13.00 je prišel naš kmet. Stopil je k nama in obnašal se je nekoliko bolj prijazno kot žena. Govorili smo o naših zadevah in ker nama ni kazalo drugega, sva pristala na količino, določeno po partizanskih kmetijskih zakonih, in to je: Lastnik ima pravico dobiti četrtno pridelka. Dogovorili smo se še, kako bomo dogovor uresničili in ob 13.30 sva odšla. Vencelj je jedel in pil, toda bolj kot vse to sem prepričan, da je pil v kleti, ko je natakal tisto malo vina, ki naj bi ga nesel s seboj v platenki. Pri

povratku ga je na poti res od časa do časa zanašalo. Hodila sva hitro. V Višnjevik sva prispela ob 13.45. Ustavila sva se, da bi si pletenko naložila tako, da bi jo bilo lažje nositi. S tem sva se zamudila več kot 20 minut. Naprej sva šla po stezi strmo navzdol v dolino. Potem sva šla po poti ob majhnem potoku in na obeh straneh se je pred nama daleč raztezal lepo obdelan svet in nato okoli naju še mogočen gozd. Prišla sva do neke majhne hiše ter vprašala za stezo, ki bi naju morala privedi v Vedrijan. Stezo so nama pokazali, toda voda

v potoku je bila pregloboka, okoli 20 cm, in mosta ni bilo. Mirno sem začel iskati in čez nekaj minut sem našel prehod, kjer so bile razporejene skale in po njih sva prišla čez potok. Pot se je začela dvigati navkreber. Približno čez 20 minut sva prišla v vas Vedrijan. Ura je bila 14.55. Od tukaj sva videla naše svetišče. Bilo je res nekaj čudovitega. Šla sva naprej in hitro hodila. Moj spremljevalec je od časa do časa postajal bled, bled in potil se je. Morala sva iti preko vrha hriba. Pihal je mrzel in močan veter, ki ga čutiš do kosti. Mo-

ral sem si s kapuco pokriti glavo. Hitela sva. Mrz naju je priganjal. Ob 15.40 sva prišla v Kojško. Neka žena nama je pokazala stezo, toda moj spremljevalec ni hotel iti po njej. Šla sva v vas in potem sva se morala vrniti. Zgubila sva s tem nekaj dragoce nih minut. Ob 15.55 sva prišla v hišo našega kmeta. Ima lepo hišico prav na samem. Kmet je precej trebušast. Govori zmeden, ne da bi vedel, kaj hoče povedati. Lepo pa sta naju sprejeli njegova žena in hči. Po obveznem razgovoru o vsakdanjih rečeh smo prišli do naše

prave zadeve. Dogovorili smo se: Dali nam bodo 40%, vendar je treba odbiti izgubo pri pridelavi, ker zdaj je vino čisto. Po vseh obračunih smo sklenili, da nam pripada 460 litrov. Prosil sem jih, da bi peljali vino h gospodu župniku, da bi v prihodnjem tednu prišli k njemu in ga dobili. Razpravljali so med seboj: on je govoril, da je odbitek pri pridelavi 7%, onidve pa, da je 12%. On nam je dajal 25%, onidve pa 40%. Vse skupaj je bilo samo razpravljanje o številkah. Videl sem, da je Vencelj zelo oslabeled. Ko je namreč prišel v hišo, je postal bled

bled. Pomislil sem, da bi imel po poti z njim težave in mrz je silil, naj hodim hitro. Zato sem prosil pri kmetu, da bi ga sprejeli čez noč. Pustil sem mu ves kruh, okoli pol kilograma, in ob 16.35 sem odšel.

Odpravil sem se hitro na vso moč. Hodil sem, kar sem mogel najhitreje. Priganjal me je mrz in tudi znočilo se je. Rekli so mi, naj grem vedno po glavni cesti.

Ob 16.55 sem šel skozi vas Snežato. Ob 17.25 sem šel mimo pod Števerjanom in ob 17.55 sem prišel do prvih hiš v Pevmi. Tukaj sem srečal ljudi, ki so se vračali domov z dela iz Gorice. Nekaj deklet in fantov pa je šlo v mesto. Bili so razigrani in glasni. Končno pridem ob 18.25 po mostu na goriško področje in ob 18.50 sem v samostanu na Kapeli, kjer so me sobratje nadvse prisrčno sprejeli in tukaj sem našel tudi nove p. Giovannija Maria Buffa in p. Severina Piva.

Stopala so me bolela že od zjutraj, zdaj pa so se mi razbolela v hude muke. Bila so odmrta in zgubana.

Prevedel

brat Pavel Krajnik

I. doba

od začetka božje poti do slovesnega kronanja čudežne
podobe Matere božje na Sveti Gori (1539 - 1717)

I. poglavje

Marija Devica se prikaže pastirici Uršuli Ferligojki iz Grgarja vrh Skalnice (1539)

Mila Mati ne-
beška prepri-
jazno ogovori
preplašeno
deklico, steg-
ne roko, po-
kaže na vrh in
ji spregovori
te blažene
besede: »Reci
ljudstvu, naj
mi tukah hišo
zida in me
milosti pro-
si.«

(nadaljevanje)

Marija se ji prikaže

Tudi Urškine prošnje pridejo pred prestol nebeške Kraljice in jo izvabijo iz raja doli na pusto Skalnico. Ko bi trenil, obsije deklico nebeška svetloba, na zlatih oblakih sklonjena zablešči se pred njo rajska prikazen Matere božje z detetom Jezusom na desnici. Urši sonce otemni. Skalnica izgine; počutki se ji ustavijo, zamaknjena zré v nebeško prikazen. Mila Mati nebeška preprijazno ogovori preplašeno deklico, stegne roko, po-kaže na vrh in ji spregovori te blažene besede: »Reci ljudstvu, naj mi tukah hišo zida in me milosti prosi.«

OPAZKE:

Urška Ferligoj v ustnem izročilu

Natančnejših životopisnih črtic nam zgodovina o Marijini izvoljenki Urški ni ohranila. Bila je pripravno milostno orodje v božjih rokah: svetu nepoznana je pred prikazanjem svojo čredo pasla in Bogu zvesto služila; po opravljenem povelju Matere božje se je v priljubljeno samoto povrnila. Podobno so se vedle v vseh časih s posebnimi milostmi obdarjene osebe, npr. mala Bernardka v Lurdu, Melanija in Niaksim in v La

Saletti. Ustno izročilo pa še sedaj pozna hišo, kjer je bila blaga pastirica rojena; dandanašnji se to domovanje imenuje po domače »pri Piskovih v vasi«, Priimek »Ferligoj« je pa v grgarski občini izginil. (V solkanskih krstnih bukvah je nekdo ta priimek videl. - Priimkov s končnico »oj« se v naših krajih ne manjka, n. pr. Cigoj, Čičigoj, Šuligoj in Šfiligoj, Črnigoj, Kogoj i. dr. Sorodna z imenom Ferligoj sta priimka Ferletič, Ferlat. - Da se Urška, Ferligojeva (ali Ferligojka) navadno imenuje »Ferligojnica«, prihaja bržkone od tod, ker so benečanski duhovniki in sploh Italijani končnico »nica« pritaknili. Umrla je, najbrž ne dolgo po prikazanju, v Grgarju, kjer so jo pokopali na tedanjem pokopališču, ki je bilo okoli vikarijske cerkve v »Britofu«. Ko so prezbiterij širili, prišel je Urškin grob med cerkveno obzidje; rajnica počiva baje sedaj ravno za velikim oltarjem. V prejšnjem stoletju se je bila raznesla govorica, da so frančiškani truplo Urškino spravili na Sveto goro in v rakev v kapelici sv. Mihaela položili. Motil je nevedne ljudi star, zlizan napis na kamniti plošči omenjene rakve, kjer je bilo brati ime: »Uršula ...«. Gvardijana prisilijo, da jim mora rakev odpreti; ali v njej najde-

jo le ostanke trupla neke imenitne, plemenite gospe, ki ji je bilo Uršula ime. - Ljudstvo pripoveduje, da se je Marija Devica pastirici večkrat tudi na domu v Grgarju prikazovala. Pravijo, da se je vsakokrat gosta meja razgrinjala in Materi božji pot pripravljala, kadar se je s Svete gore k ljubljeni pastirici napravila. Tudi njeno smrt ustno izročilo skrivnostno pripoveduje. Dva frančiškana sta bajé goreče molila v cerkvi na Sveti gori; kar ima eden njiju čudno prikazen: Urška stopa belo oblečena proti glavnemu oltarju, Mati božja se doli skloni in ji venec na glavo položi. Njegov tovariš pa izprva nič ne vidi; šele ko čez njegove rame po cerkvi pogleda, se mu prikazen odkrije. Drugi dan so izvedeli, da je Bog pastirico k sebi poklical.

Mati božja se je prikazala z detetom Jezusom, ki ga je na obeh rokah pestovala.

MARINUS GRIMANUS, DOMINICO PATRUO CEDENTI IN PA-
 TRIARCHATU A LEONE X. SUBROGATUS, ET A CLEMENTE
 VII. S. R. E. CARDINAJAS RENUNCIATUS, LEGATUS FUIT AD
 FRANCISCUM I. CAEL. REGEM PRO PACE CUM CAROLO V.
 CAESARE ET ALIA LEGATIONU MUNITA PRO SEDE APLICA SUMMA
 AUDE OEFIVIT

Kako se je Marija prikazala

V kaki podobi se je bila Mati božja na Sveti gori prikazala? - Bavčar, ki pravi, da je zgodbo prikazanja iz zapisnikov svetogorskih prepisal, trdi, da se je Mati božja prikazala z de-

tetom Jezusom, ki ga je na obeh rokah pestovala. Pisatelj, kojega rokopis hranijo frančiškani na Kostanjevici v Gorici (opozarjamo čitatelja, da je bil A. Črv napisal te opazke in dodatke l. 1883.), pa pobija mnenje Bavčarjevo ter skuša dokazati, da se je bila Mati božja prikazala sklonjena na obla-kih z detetom Je-zusom na desnici, z levico pa na mesto kazaje, kjer je hote-la milostni tempelj imeti. Opira pa svo-je mnenje pisatelj na dve sliki, ki ju je bil dal o. Romuald Sitar, gvardijan na Sveti gori, v začet-ku XVIII. stoletja napraviti, in sicer eno veliko na platnu za refektorij, ki se še dandanašnji (l. 1883) hrani, drugo pa a fresco v cerkvi nad obokom pred

prezbiterijem, ki se obnovljena tudi še (1883) nahaja na omenjenem mestu. O. Sitar je bil dal oni sliki napraviti ravno pred kronanjem podo-be Matere božje na Sveti gori. On, prav omenjeni pisatelj, se gotovo ni kar tja v en dan domišljiji slikarjev prepustil,

kako naj podobi napravi, temveč je ukazal prikazanje Matere božje tako naslikati, kakor je bilo v domačih zapisnikih popisano, in je zraven tega poizvedoval in primerjal, kaj verjetna ustna izročila o tem pripovedujejo, ker takrat je bil v živem spominu ljudstva ta imenitni dogodek povezan še z marsikaterimi okoliščinami, ki so se potem sčasoma pozabile. Pod sliko pred prezbiterijem je zato o. Sitar dal narediti napis: »B. D. se je Uršuli Ferligojki na tem mestu v zgoraj naslikani podobi prikazala l. 1539.« To mnenje potrjuje tudi lesen kip, ki so ga bili brž po prikazanju v začasno kapelico postavili in ki je ondi bil v prvem lesenem oltarju do leta 1544. Takrat je bil patriarh Marino Grimani sedanjo podobo v dar poslal in postavili so jo v oltar, prejšnji kip so pa v samostan prenesli, kjer so ga nad drugim oddelkom stopnic nad nekakim marmornatim oltarjem izpostavljeno imeli do zatrtja božje poti l. 1786. Še sedaj (1883) ga hranijo frančiškani na Kostanjevici v Gorici v oratoriju. (Ko te zapiske A. Črva priobčujemo, moramo pripomniti, da je bil

ta kip na Kostanjevici do vojnega časa. Po vojni so kip prenesli na Sveto goro in zdaj ga romarji lahko vidijo na oltarju v zakristiji za glavnim oltarjem. Na podstavku tega kipa, ki je bil že večkrat obnovljen in prebarvan, stoji latinski napis, ki nam pove: »V tej obliki se je Marija na gori Skalnici, imenovani zdaj Sveti, leta 1539 prikazala Uršuli Ferligojnici, rekoč: Reci ljudstvu, naj mi na tem kraju hišo

sezida in milosti prosi. Pred tim kipom so do leta 1544 na Sveto goro prihajajoči verni zadobili od blažene Device mnogo milosti.« (Časopis Cvetje je leta 1916 o tem pisal na strani 130; ima tudi posnetek tega kipa.) Črv piše dalje v svojih

opazkah: Ta leseni kip predstavlja tudi Mater božjo v tisti podobi kakor obe Sitarjevi sliki. Ker pa je bil kip brž po prikazanju napravljen, se sme misliti, da so ga dali izdelati prikazanju primerno. Na sliki, ki jo je patriarh cerkvi v dar poslal, drži Mati božja dete Jezusa zares z obema rokama, pa se ne ve, ali je bil dal to podobo takrat nalašč za svetišče naslikati ali pa jo je le iz svoje zbirke starodavnih imenitnih slik odbral in na veliki oltar na Sveti gori postaviti ukazal. Prerok Izaija in Ivan Krstnik sta ob straneh D. M. (po tedanji slikarski navadi, zraven Bogorodice še kakega drugega svetnika postavljati). Mogoče pa je, da imata oba prav (Bavčar in oni pisatelj), ker Devica Marija se je Uršuli, kakor vsi viri spričujejo, vsaj trikrat prikazala. Znabiti se je enkrat prikazala, kakor je na patriarhovi sliki pokazana, drugikrat pa, kakor jo predstavlja izvirni leseni kip na Sitarjevi sliki.

(Se nadaljuje.)

Vir: Svetogorska Kraljica 1938 - 1939

Vnebov

V liturgičnem času izstopa zaradi mnogih teoloških pomenov praznik vnebovzeta blažene Device Marije, 15. avgust. Gre za starodavni spomin na Gospodovo Mater, ki je znamenje in povzetek mnogih resnic vere. Dejansko se Devica v nebesa vzeta:

- ✿ predstavlja kot »najlepši sad odrešenja«, kot najvišje pričevanje polnosti in učinkovitosti Kristusovega odrešenjskega dela;
- ✿ je poroštvo prihodnje deležnosti vseh članov mističnega telesa pri velikonočni slavi Vstalega;
- ✿ je za vse ljudi »tolažbe polno zagotovilo, da se bo uresničilo naše poslednje upanje. Takšno dovršeno povelicanje čaka vse tiste, ki jih je Kristus naredil za svoje brate, ko je postal deležen njih krvi in mesa« (Heb 2,14);

Povzetje blažene Device Marije

15. avgust.
Starodavni
spomin na
Gospodovo
Mater, ki je
znamenje
in povzetek
mnogih res-
nic vere.

 je eshatološka podoba (ikona) tega, kar »vsa Cerkev želi in upa postati«;

 je zagotovilo zvestobe Gospodu in njegovi obljubi: on pripravlja velikodušno povračilo svoji ponižni Dekli zaradi njene zvestobe Božjemu načrtu, to je dokončno polnost in blaženost, povečanje brezmadežne duše in deviškega telesa, ki se v polnosti upodablja vstalemu Kristusu (mariološki vidik).

V ljudski pobožnosti je praznik Marijinega vnebovzeta zelo cenjen. V

mnogih krajih je to praznik zamenjave imena Devica: to je »dan svete Marije«, tako kot je Brezmadežna za Španijo in Latinsko Ameriko. V germanskih deželah se 15. avgusta blagoslavlja dišeče trave. Takšen blagoslov, nekdanji uvrščen tudi v Rimski obrednik, je jasen dokaz pristne evangelizacije predkrščanskih obredov in verovanj: vere v Boga, ki rodi seme po svoji vrsti, in drevje, ki rodi sad, katerega seme je v njem po njegovi vrsti« (1 Mz 1,12), se je potrebno obrniti, da bi dosegli to, kar so pogani želeli doseči z magičnimi obredi: za-

jezitev škode, povzročene s strupenimi travami, in pomnožitev učinkovitosti zdravilnih trav.

Takšni viziji se delno pridružuje starodavna navada, da so sveti Devici, sklicujoč se na Sveto pismo, pripisovali simbole in nazive, vzete iz rastlinskega sveta, kot so trta, klas, cedra in lilija, da so v njej videli dišeči cvet zaradi njenih kreposti in še več – »mladiko, ki je pognala iz Jesejeve korenine« (Iz 11,1), ki je rodila blagoslovljeni sad, Jezusa.

*Direktorij za ljudske
pobožnosti in bogoslužje*

Bizajšče

Bizajšče je naselje v Goriških Brdih jugozahodno od Cerovega blizu italijanske meje. To majhno naselje ni imelo svoje cerkve, spadalo pa je v župnijo Cerovo.

slika: Goriška brda - foto: Burger.si

Carlos César Bizai iz Argentine, potomec slovenskih izseljencev izpred prve svetovne vojne, je 25. junija 2003 prinesel na Sveto Goro svojo knjigo *Crónica de una familia eslovena en Entre Rios*. Prinesel je tudi leseno votivno tablo z napisom: Rosario donado por la Comunidad de San Benito Entre Rios Argentina – cuna de la inmigracion eslovena a Nuestra Senora del Monte Santo Slovenia = Prebivalci okraja San Benito En-

tre Rios – Argentina – zibelke slovenskega priseljevanja – Svetogorski Kraljici – 1879 – 2003 – Amor y paz. Darovalec je povedal, da je bil navedeni rožni venec (rosario) poslan bratu provincialu Stanetu Zoretu v Ljubljano. Dne 11. julija 2003 je dr. brat Edi Kovač iz Ljubljane pripeljal na Sveto Goro ta rožni venec. Njegove jagode so sama srca, narejena iz hrastovega lesa, in na vsakem srcu je napisan klic k Mariji, vrezan v les.

V svoji podarjeni knjigi Carlos César Bizai piše, da je Bizajšče naselje v Goriških Brdih jugozahodno od Cerovega blizu italijanske meje. To majhno naselje ni imelo svoje cerkve, spadalo pa je v župnijo Cerovo.

Leta 1844 je bil v tem naselju rojen Janez Bizaj in v cerkvi v Cerovem je bil krščen. Prav tam je bila leta 1850 krščena Marija Gobbo (Grbec), hči Jožefa Gobbo in Cataline Zollia (Katarine Colja). Ko sta Janez in Marija zrasla, sta se leta 1870 poročila v cerovski cerkvi. Rodil se jima je 31. januarja 1873 sin Jože in čez dve leti še sin Rudolf. Iz pozvedovanj je razvidno, da se je družina Janeza Bizaja izselila v Argentino v Južno

Ameriko leta 1879. Ohranjen je njen avstrijski potni list in domovnica, izdana v Gorici v avstrijskem cesarstvu 27. julija 1879.

Letos pa je Carlos César Bizai iz mesta Paraná v Argentini poslal fotografijo svetogorske Marijine podobe in nam sporočil, da je škof iz Parane msgr. Mario Maulión v župniji San Benito v Entre Riosu v Argentini »ustoličil svetogorsko Marijino ikono«. Ta slika je velika približno 1,4 m x 1,2 m. Na njej je svetogorski Marijini podobi dodana tudi slika svetogorske bazilike iz Slovenije in župnijske cerkve v San Benito Entre Rios v Argentini.

brat Pavel Krajnik OFM

Svetogorska, julij 2004

*Samo eno goro imaš, Svetogorska Kraljica,
in enega popotnika, ki pozabil je sanje,
ko zbudila ga svetla zvezda je danica.*

*Samo en kraj imaš, samo en košček sveta,
za mene najlepšega.*

*Še v zaspano jutro gor se mi mudi,
da vidim, kje živiš ti.*

*Ni predaleč meni tvoj kraj,
vedno od doma peš, že tisočkrat,
v tvoje zavetišče srečen vračam
k tebi se otrok.*

*Tu na tvoji poti
cveti moja ti cvetlica
in vsakokrat od njenih najlepših cvetov
samo en cvet prinesem za tebe, Devica.*

*Kdor pa sebe na tvoji gori išče, kar naj pride
po tvojem mogočnem stopnišču
zmolit tvojo molitev Zdrava Marija
v tvoje svetišče.*

Stanko Kodrič iz Vipave

2004

Marija je vzeta v nebo

15. avgusta praznuje Cerkev vnebovzetje presvete Device Marije. Takrat veselo zapojemo: "Marija je vzeta v nebo, veselijo se angeli, slavijo in blagoslavlajo Gospoda." Ta dan naša domišljija spontano plete podobo veličastnega nebeškega kraljestva: kakšna so nebesa, v čem se razlikujejo od življenja na zemlji ...

Lahko pa si že na zemlji ustvarjamo nebesa. Pristopimo k spovedi iskreno, se globoko pokesajmo grehov in se odločimo, da se bomo spreobrnili. Začutili bomo mir in srečo, ki močno presegata bežne posvetne užitke. Temeljito se pripravimo na sprejem Jezusa v evharistiji. Očistimo grešno dušo. Pogosto dvigujemo ponižne molitve k Materi Božji, ki

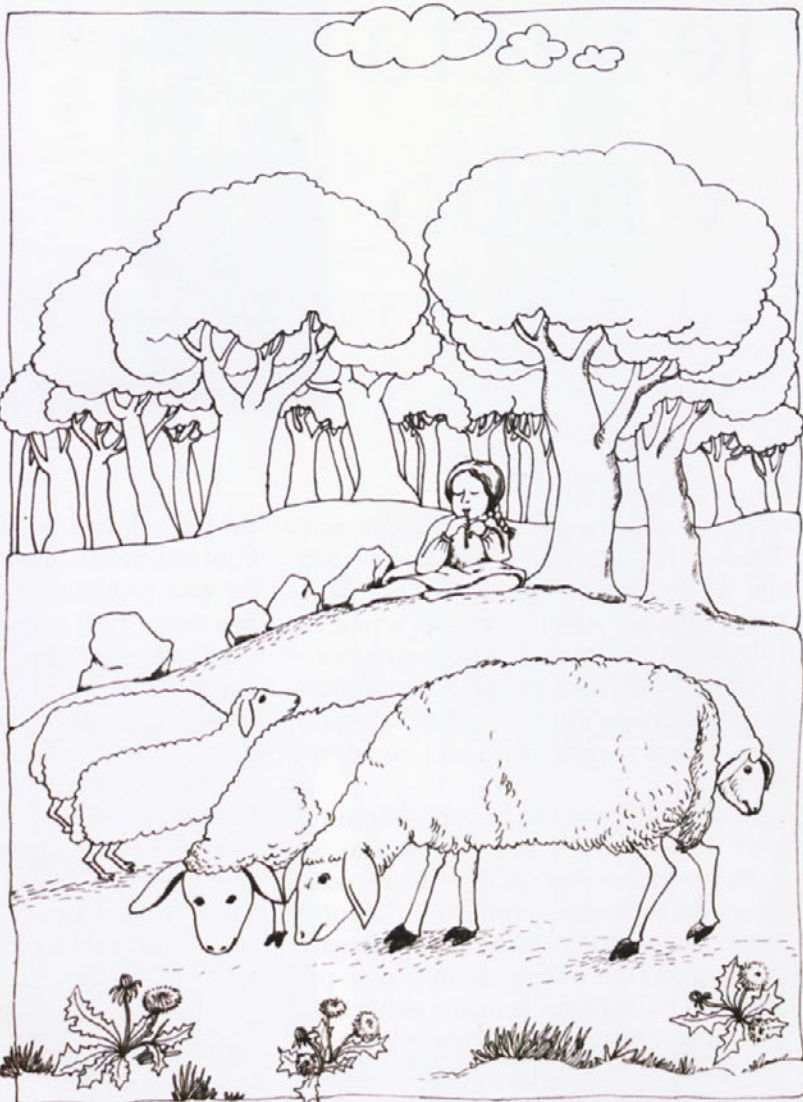
bo posredovala pred Božjim prestolom. Ponižno prenašajmo trpljenje in težave, saj nas približujejo Bogu. Delajmo dobro vsem, tudi sovražnikom, iz ljubezni do Boga in ne zato, da bi se nam ljudje zahvaljevali in nas slavili. Tako bomo našli mir in srečo tudi v revščini, trpljenju, sramoti, bolezni in bomo že vnaprej okušali Božje kraljestvo - večno srečo. Obvladovanje sebe pa nikakor ni lahko. Toda ponižno in vztrajno prosimo za to Brezmadežno, ki nam nikoli ne bo odrekla ničesar, kakor Gospod ne bo nikoli ničesar odrekel njej.

*Po sv. Maksimilijanu Kolbeju
povzeta s. Andreja Brezar*

Pastirica Urška

Bilo je nena-
vadno lepo
sobotno jutro
leta 1539. Ur-
ška Ferligoje-
va iz Grgarja
je odgnala
ovce na pašo.
Ovca zvonča-
rica je veselo
poskakovala.
Ves trop je
hitel za njo,
tako da ga je
Urška komaj
dohajala. Tudi
tokrat se je
čreda ustavi-
la na pobočju
Skalnice.
Ovce so se
mirno pasle.
Ure so mine-
vale počasi.
Pastirica si je
že nekajkrat
zaigrala na
piščal, potem
pa spet tiho
obsedela v
senci.

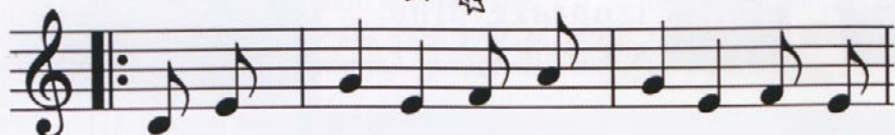

Besedilo:
Berta Golob
Risbe:
Silva Karim

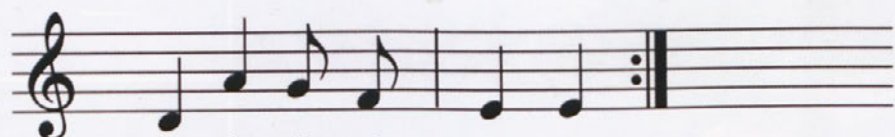

PASTIRICA SREDI JASE...
(Berta Golob)

Janez Bitenc

Pasti ri - ca sre - di ja - se na - po
Sve-ta Ma - ti jo po - zdra - vi, ji o
Zdaj Ma - ri - ja na - še dvo - re blago -

bo - čju čre - do pa - se.
bo - žji hi - ši pra - vi.
slavlja s Sve - te go - re.

Pastirica
sredi jase
na pobočju
čredo pase.

Sveta mati
jo pozdravi,
ji o božji
hiši pravi.

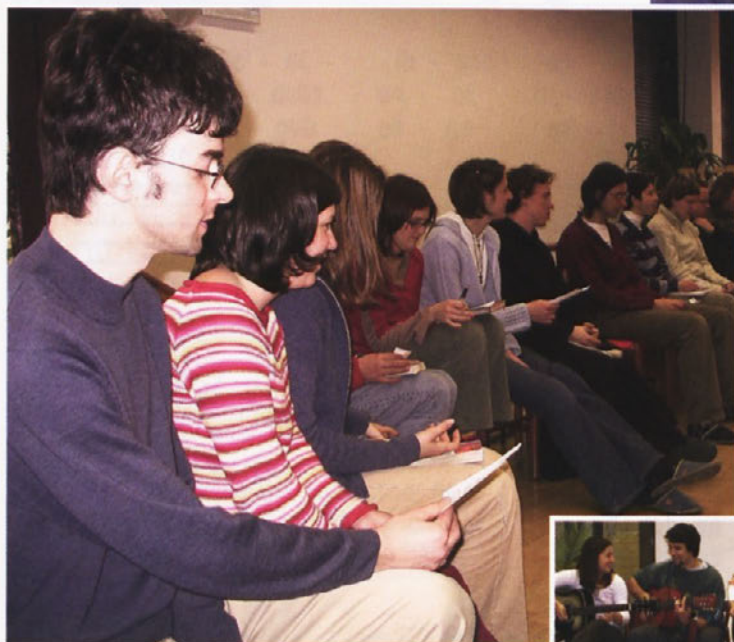
Zdaj Marija
naše dvore
blagoslavlja
s Svete gore.

TAU

D u h o v n o
i z o b r a ž e v a l n o
s r e d i š č e

DEJAVNOSTI V
ŠOLSLEM LETU
2004/2005

V domu Tau so bili vsi letošnji vikendi precej živahni pa tudi resno-duhovni. Ob začetku šolskega leta smo se lotili čiščenja okolice in predvsem podzemne jame, da smo pripravili vse potrebno za naše goste.

Najbolj živahne in številčne so bile skupine birmancev. Gostili smo birmance iz Lokavca, Kosez, Novega mesta, Deskel, tri skupine so sestavili birmanci iz novogoriškega okoliša (Solkan, Kapela, Kristus Odrešenik, Kromberk, Šempas), po dve skupini iz Šturij in iz Ljubljane-Viča, birmance trnovsko-banjške planote, iz Sežane in za konec še iz Klanca in Kozine.

V jesenskem času smo imeli štiri večere za starše, v pomladanskem pa šest večerov za zakonce. Večere je vodila s. Mateja, potekali so enkrat mesečno. V januarju so pri nas dobili svoje mesto razpo-

ročeni, ki so se pod vodstvom s. Mateje zbirali vsakih štirinajst dni.

Gostili smo šolo za animatorje, pripravili duhovne vaje za študente v jesenskem in pomladanskem času, br. Andraž je oblikoval filmski maraton. Na prehodu v novo leto smo preživljali dni ob Božji besedi – Zbogom, staro leto.

V domu Tau so intenzivno vadili pevci iz Dolenjske in študentski pevski zbor Mladost-pesem-prijateljstvo, poleg petja pa so se tudi duhovno krepili.

Seveda so nas najbolj razveseljevali tisti najmlajši: srečali so se otroci iz Frančiškovega tabora, Frančiškovi otroci iz Primorske, na prvo sveto spoved in obhajilo so se pri nas pripravljali otroci iz Ljubljane-Viča in iz Oseka. Slednjim so se pridružili tudi starši.

Svojo duhovno obnovo so imeli tudi mladi iz Šmartnega pod Šmarno goro. Na zakon so se pripravljali zaročenci iz Šempetra, poglobljali pa

so ga zakonci iz Gorice in Mosta na Soči. Ob koncu šolskega leta smo gostili še dve molitveni skupini: Večerno zarjo iz Šturij in molitveno skupino z goriškega področja.

Vsako leto se oglasi pri nas tudi nekaj mladih, študentov ali romarjev, ki dobijo prenočišče ali pa zavetišče za umik v samoto, študij,...

Med poletjem je dom večinoma prazen, le posamezne skupine gostujejo v njem: peš romarji iz Ljubljane na Sveto Goro, duhovniki, bratje frančiškani in kandidati za diaconat, ki opravljajo svoje redne letne duhovne vaje in še kakšne naključne skupine.

Življenje na Sveti Gori je veliko bolj pestro, kot je to morda videti iz doline. Bogu hvala za to!

*Manjše sestre
sv. Frančiška*

»Ti držiš z duhovniki.«

»Hočeš reči, da v cerkvi in izven nje tako živim, kot učijo?«

1. Zakaj imaš dva obraza?

V cerkev hodiš, greš k spovedi in se vedeš kot kristjan - zunaj cerkve pa hočeš biti pogan. Ali ne veš, da šviga švaga veliko ne pomaga? Ali ne veš, da se tako v dejanju laže? Pa se jeziš nad lažnivcem. Zakaj se nad seboj pošteno ne razjeziš? Jeziš se nad goljufi, ki te varajo, sam sebe pa neprestano varaš. Razjezi se vendar enkrat nad samim seboj in bodi naraven mož, to je: če hodiš v cerkev, če hodiš k zakramentom, spoštuj vendar tiste, ki od njih vse to prejemajš.

2. Ali si kristjan - ali nisi?

a) Če si, zakaj ne poslušaj Jezusa, ki uči o duhovnikih: »Kdor vas posluša, mene posluša. Kdor vas zaničuje, mene zaničuje. Ali zabavljaš zoper otroka, ki posluša svoje starše, ko mu ukazujejo? Ali zabavljaš zoper vajenca, ko posluša svojega mojstra, ko ga uči obrti? Ne zabavljaš, ker se nočeš osmešiti in bi bilo to zoper zdravo pamet. Kaj misliš, da se ne osmešiš tudi tedaj, ko mi očitaš, da držim z duhovniki? S kom naj pa držim? S čevljarji ali zidarji? Z urarji ali drvarji? S kovači ali pometaći? Kateri izmed teh me uči kako naj živim? Urar je za ure, zidar je za hiše, čev-

ljar je za čevlje, drvar je za drva, pometlač je za ceste, kovač je za konje. Duhovnik je pa za *duše*! Zato se držim njegovega nauka, zato držim z njim v vseh zadevah, ki se tičejo moje duše.

b) Če nisi kristjan, se nič ne čudim, da mi očitaš, da držim z duhovniki. Postopaj ne razume delovnega človeka, pijanec ne razume treznega, skopuh ne darežljivega, ti pa vernega kristjana, praktičnega kristjana ne razumeš.

3. Veš, zakaj ti nočeš držati z duhovniki?

a) V nebesih je rekel Lucifer: »Ne bom služil.« In se je uprl. V raj Adam in Eva nista hotela ubogati. In sta se uprla. Ti pa kličeš: »Ne bom držal z duhovniki.« In se upreš. Temelj vsega tega je napuh. Temelj vsega tega je strast. Ne znaš samega sebe premagati, kakor se tudi Adam in Eva nista hotela premagati.

b) Ali ni čudno? Če te čevljev žulji, si hud. Če se vino skisa, si hud. Če elekrika ne gori, si hud. Če pa ti, ki si kristjan, nočeš kristjan biti, to je po krščansko živeti, se pa nič ne čudiš, nisi nič hud. Ali ni to

čudno? Tebi se ne zdi nič čudno. Postavljaš se namreč celo, da si zato izobražen.

4. Voltaire (Voltèr), oče modernih nevernežev, je zelo napadal Cerkev. Ko je zbolel, je poklical duhovnika in prejel sv. zakramente. Ozdravil je, pa je bil spet tak kot pred boleznijo. Zbolel je v drugo. Spet je poklical duhovnika. Spet je ozdravil. Spet je bil stari nevernež, Zbolel je v tretje. Spet je želel duhovnika, pa ga tovariši niso hoteli poklicati. Umril je v obupu ... Želel je držati z duhovnikom - pa ga ni dobil! Morda tudi ti čakaš na zadnjo uro, da bi takrat z duhovnikom držal. Ali ni nevarno tako čakanje? Nevarno, ker je uspeh negotov.

5. S kom naj torej držim? Ali je Jezus dal kakšno zapoved, naj s teboj držim? Dokler mi take zapovedi ne dokažeš, bom držal z duhovniki, saj njim velja zapoved Jezusova: »Učite vse narode.« Tudi ti jih poslušaj in drži z njimi.

Pa brez zamere!

Če pa ti, ki si kristjan, nočeš kristjan biti, to je po krščansko živeti, se pa nič ne čudiš, nisi nič hud. Ali ni to čudno?

Srečko

Marec

6. Skupina Italijanov je imela na Sveti Gori duhovno obnovo. Župnijsko romanje iz Renč.
8. Avtobus obiskovalk iz Italije.
9. Avtobus romarjev iz Murske Sobote.
11. Mladina GPO je imela križev pot in češčenje Rešnjega telesa v kape-li prikazanja.
12. Avtobus romarjev salezijanske skupno-sti iz Italije. Skupina romarjev iz Italije.
18. Direktorji občinskih uprav so si ogledali baziliko in muzej.
24. Skupina upokojencev iz Maribora.
25. Skupina mladih iz Essex - Anglija.

April

1. Inšpektorati iz Po-stojne so si ogledali baziliko in muzej.
3. Župnijsko romanje župnije Kristusa Odrešenika v Novi Gorici. Dekanija Šempeter pri Gorici je molila križev pot za pokojnega papeža Janeza Pavla II.
8. Skupina obiskovalcev bazilike in muzeja.
9. Skupina romarjev.
16. Skupina izletnikov.

17. Župnijsko romanje iz Šempetra.
18. Skupina obiskovalk iz Velenja.
20. Skupina romarjev.
21. Obiskovalci iz Društva upokojencev Lesce.
23. Romarji iz Stare Loke. Skupina izletnikov.
24. Dekanijsko romanje dekanije Ilirska Bistri-ca. Skupina obiskovalcev.
27. Romarji iz Šmartna ob Paki.
30. Romarji iz Bežigrada. Romarji iz Kršanja pri Pazinu. Romarji iz Šmihela pri Žužemberku.

Maj

1. Skupina izletnikov iz Vicenze, Italija.
2. Župnijsko romanje župnije Kromberk.
5. Romanje skupine starejših Italijanov.
7. Obiskovalci iz društva diabetikov iz Ljublja-ne. Obiskovalci iz Primskovega na Dolenjske. Romanje župnije Kožbana. Obiskovalke društva kmečkih žena iz Do-lenjske.
8. Župnijsko romanje župnij Solkan in Šem-pas.
10. Romanje župnije San Martino iz Padove.

11. Obisk upokojenih turističnih vodnikov. Avtobus romarjev iz Campagniole – Pado-va.
13. Obiskovalci iz društva invalidov Logatec.
14. Romanje župnije Srednja vas v Bohinju. Obiskovalci iz kultur-nega društva Gomil-sko. Skupina Italijanov.
15. Romanje župnij Črni-če in Kamnje.
16. Avtobus upokojencev iz Caorle.
20. Obiskovalci sindikata kirurgije iz klinične-ga centra v Ljubljani. Uslužbenci okrajnega sodišča v Kranju. Ro-manje oskrbovancev iz Doma upokojen-cev iz Spodnje Idrije. Skupina romarjev iz Furlanije.
21. Romarji iz San Danie-le – Italija.
22. Romanje „gorskega okrožja“. Peš romanje društva MOST. Sreča-nje obeh Goric.
26. Obiskovalci kluba srč-nih bolnikov iz Sevnice. Romanje Karitas iz Vidma – Italija. Dva avtobusa italijanskih romarjev.
27. Avtobus romarjev iz Ravensburga. Obisk invalidov iz Sežane.
28. Romanje šmarničarjev iz Ljubljana-Šiška. Sku-pina redovnic iz škofije Pordenone. Skupina

romarjev. Romanje
laiških misijonarjev pod
vodstvom g. Sandija
Skapina s Slonokoščene
obale.

- 29.** Romanje iz Šiške.
Župnijsko romanje s
Kapele, Nova Gorica.
Župnijsko romanje
iz Deskel. Župnijsko
romanje iz Dornberka.
- 30.** Šmarnično romanje iz
Štandreža pri Gorici.

Junij

- 1.** Somaševanje dohovni-
kov videmske dekanije
(Italija).
- 3.** Skupina obiskovalcev
iz Avstralije.
- 4.** Avtobus obiskovalcev
iz Velenja.
- 5.** Peš romanje iz Vipave.
Romanje iz Landau
(Bavarska). Župnijsko
romanje iz Kanala.
- 7.** Romanje župnije sv.
Hilarija v Benetkah.
- 8.** Obiskovalci društva
upokojevcev iz Kam-
nika.
- 9.** Romanje iz župnije
S. Pietro in vincoli,
Treviso.
- 11.** Romanje iz župnije
Predoslje. Obisk dveh
avtobusov bolnikov s
parkinsonovo boleznijo.
Romanje dr. Rafka
Velenčiča s skupino.
Obisk društva kmeč-
kih žena iz Žužem-
berka. Obisk društva
diabetikov iz Mozirja.

Romanje Kolpingovega
društva iz Kamnice
pri Mariboru.

- 12.** Obiskovalci iz šport-
nega in rekreacijskega
društva Košuta.
Dekanijsko romanje iz
Postojne. Skupina za-
koncev se je zahvalila
za svoj zakon. Obisk
društva kmečkih žena
iz Dolenjskih Toplic.
- 13.** Avtobus romarjev
upokojevcev iz Šmarj
pri Jelšah, Ponikve in
Šentanela.
- 14.** Romanje župnije Ro-
jan iz Trsta.
- 15.** Romanje iz Razkrižja.
- 16.** Romanje društva upo-
kojevcev iz Dupleka
pri Mariboru.
- 18.** G. Janez Lapanja je s
svojimi sorodniki v
baziliki obhajal 80-let-
nico. Avtobus obisko-
valcev.
- 19.** Peš romanje župnije iz
Vipavskega Križa. 19.
do 25. duhovne vaje
za s. Dominikanko
Shireen Joseph.
- 20.** Avtobus romarjev iz
Trichiana (Belluno).
- 22.** do 25. duhovne vaje
za diakone – pod vod-
stvom g. škofa Metoda
Piriha. Obiskovalci iz
doma upokojevcev iz
Postojne.
- 25.** Celodnevno srečanje
z don Gobijem, pri ka-
terem je somaševanje
vodil g. škof Metod Pi-
rih. Avtobus romarjev

iz župnije Mirna Peč
na Dolenjskem.

- 26.** Župnijsko romanje iz
Lokavca pri Ajdovščini.
Župnijsko romanje
iz Idrije. Obisk članov
pevskega zbora iz
Příbrama na Češkem.
- 27.** Somaševanje duhov-
nikov ob 30-letnici
posvečenja pod vod-
stvom g. pomožnega
škofa Jurija Bizjaka.
- 30.** Avtobus romarjev iz
župnije Vranja Peč.

Julij

- 1.** Za skavte župnije sv.
Ane je maševal goriški
novomašnik Fulvio
Marcioni.
- 2.** Skupina romarjev iz
župnije Prihova.
- 3.** Župnijsko romanje iz
župnije Vrhpolje pri
Vipavi. 3. do 7. duhov-
ne vaje za duhovnike
pod vodstvom p. Mar-
ka Peliconi.
- 6.** Skupina mladih obis-
kovalcev iz Evrope.
- 7.** Avtobus romarjev iz
Kostrivnice pri Mari-
boru.
- 10.** Romarji iz župnije Črni
Vrh nad Idrijo.
- 12.** Srečanje s karizmati-
kom Jamesom Manija-
calom iz Indije.
- 13.** Celodnevno srečanje z
Manijacalom.
- 17.** Romarji Centro volon-
tario della sofferenza iz
Pordenona in Trsta.

Grazie di esistere chiunque tu sia. Illumina le menti verso la pace e l'amore universale. Da amore ai cuori sofferenti. Prenditi cura di questo meraviglioso mondo. (N.N.)

Draga Mati Marija! Hvala, ker nas varuješ s svojo materinsko roko. Izročamo se v tvoje popolno varstvo na duhu, duši in telesu. Hvala za uslišane prošnje za zdravje. Izročamo ti v varstvo vso našo družino in sorodnike. Vodi in podpiraj nas. Amen. (Liljana)

Draga Mati Božja! Hvala ti za to življenje. Bodi z mano, bodi z mojimi dragimi vse dni. Hvala. (N.N.)

Prosim za zdravje vseh mojih! Sam rabim vero v življenje in upanje za ozdravitev moje težke bolezni. S hvaležnostjo. (Ivo)

Ringrazio con tutto il cuore di essere assieme a tutti i mei cari. (Loredana)

Hvala ti, ljuba, premila nebeška Gospa, ker si mi dala in mi daješ toliko dobrega in lepega v mojem življenju. Hvala ti zanj in za vse moje drage. Hvala ti za zdravje in hvala ti za moje življenje. (Rosa)

Kraljica in Mati duhovnikov – prosí za nas. (bodoči mariborski novomašniki)

Prosim, pomagaj mi v šoli in povsod, kjer bom. Zahvaljujem se ti za vse. Rada te imam. (Anja)

Wir danken für unserem Schutz der von oben. (Walter, Heidi)

Prosim te, o Marija, pripelji našega sina srečno domov. (N.N.)

Muttergottes wir bitten Dich, beschütze uns daß wiedergut nach Hause kommen. Maria mit dem kinde Lieb uns allen Deinen Segen gib. (Rita P.)

Hvala za maziljenje danes tudi na rokah, saj mi je izginila neka alergija na dlani. (Tilka)

To our mother's and grandmother's dearest Virgin of Sveta Gora, my first visit to your mount! How beautiful you are! Thank you for all your blessings to our extended family throughout the decades. Continue to bless our children and our children's children. Thank you! (M. T. B.)

Hvala ti za veselje, hvala ti za žalost – za vse, kar mi daješ – HVALA! (A.)

Dar v čast Svetogorski Kraljici – 20.000 SIT (N.N.)

Dar v zahvalo – 33 E (Antonija K. z družino)

Dar za Sveto Goro – 500 E (N.N.)

Dar za Svetogorsko Kraljico – 100 E (V.S.)

V zahvalo – 30 E (Lojzka in Marina)

Dar za Sveto Goro – 10.000 SIT (družina iz Ajdovščine)

Dar po zaobljubi – 10.000 SIT (N.N.)

Dar v zahvalo – 25.000 SIT (N.N.)

Dar – 50 E (Olga B. Iz Trsta)

Svete maše

Ob nedeljah in praznikih:
ob 8.00, 10.00, 11.30 in 16. uri.

Ob delavnikih:

Jutranja sveta maša ob 7. uri v kapeli prikazanja.

od 1. maja do 1. novembra ob 17. uri.

Vsako prvo nedeljo v mesecu ob 15. uri:
molitev za nove duhovne in redovne poklice.

Vsako tretjo nedeljo v mesecu ob 15. uri:
molitev za duhovno in moralno prenovo slovenskega naroda.

Skupine, ki nimajo svojega duhovnika in želijo imeti sveto mašo, naj pokličejo po telefonu (05) 330 40 20.

Sporočijo naj datum in uro, ko bi želeli imeti službo božjo.

Spovedovanje

Vedno pred sveto mašo in med njo.

Od 7.45 do 12.00 in

od 14.30 do 17.00

Izven tega časa pozvonite na samostanski zvonec.

Marijanski muzej

je odprt ob sobotah in nedeljah

od 9.00 do 17.00

pozimi (od 1. novembra do 1. aprila) je zaprt.

Naš naslov

Frančiškanski samostan Sveta Gora

Skalniška cesta 17

5250 Solkan

tel: 05/330 40 20

fax: 05/330 40 38

e-mail: bernard.golicnik@rkc.si

